

آبولا

اداره خانه سی :

فلطه نجشیه بازاری صاحبیلر خانه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Το σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 30 | Εξωτερικού έτησία φρ. 10
» εξάμην. » 20 » » εξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 54 | Εξωτερικού . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΨΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΑΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ἀποθανοῦσα βασίλισσα τῆς Ρουμανίας
Ἑλισάβετ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ἀπὸ ἐβδομάδος ὄλος ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικός κόσμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὥραIAN περιόδον τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς.

Κατ'αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς ἰδιαζόντως μελιχρῶς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὕμνους τῆς, μὲ τὰς κατανοκτικὰς εὐχὰς καὶ τὴν ὑπέροχον μυστικοπάθειαν, καλεῖ πάντας, ὅπως ἀποβάλωμεν πᾶν ὅ,τι πονηρὸν, εἰδεχθῆς καὶ χαμαί-ζηλον ἐμφωλευεῖ ἀκόμη εἰς τὴν σάρκα μας, καὶ οὕτως, εὐπετεῖς καὶ ἀγνοί, ἀνέλθωμεν τὰ ὕψη τῆς θείας μακαριότητος, ἣτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀληθῆ τῆς ψυχῆς εὐτυχίαν.

Ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν τὴν γλυκεῖαν τῆς Ἐκκλησίας πρόσκλησιν καὶ ἄς κλίνωμεν τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς, μετανοοῦντες διὰ πᾶν σφαλερὸν βῆμα, τὸ ὁποῖον διεπράξαμεν κατὰ τὸν βίον μας, καὶ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Εἶναι ὁ ἔντως μεγαλοπρεπῆς καὶ σκόπιμος ἐν ταύτῳ ἡ περίοδος αὕτη τῆς νηστείας, ζητοῦσα ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ κάθε τι, τὸ ὁποῖον κουράζει τὸν ὀργανισμόν ἀποτελεῖ ὁ ἐν ταύτῳ καὶ ἐν ὥραIον σύμβολον ἀποχῆς παντὸς ἡθικῶς τὴν ψυχὴν παραβλάπτοντος.

Δι' αὐτὸ εἰς τὴν σημασίαν τῆς τεσσαρακοστῆς ἀρέσκομαι νὰ διαβλέπω πολὺ περισσότερον τὸν ἡθικὸν αὐτῆς συμβολισμόν ἢ τὴν ὕλικήν τῆς ὑπόστασιν. Εἰς τὴν νηστείαν ταύτην ἀκούω βροντοφωνουμένην τὴν μεγάλην προτροπήν, ὅπως ἀπέχωμεν παντὸς δηλητηριώδους καὶ φονικοῦ διὰ τὴν ψυχὴν βρόμματος, πάσης κακῆς καὶ ἀνάγνου σκέψεως, παντὸς ἐναγοῦς πόθου. Ἡ νηστεία αὕτη μᾶς προτρέπει ἐπίσης τὴν ψυχικὴν ἐγκράτειαν, μίαν μεγάλην ἀρετὴν, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν δὲν ἐσάλευσαν οἱ αἰῶνες, οὐδὲ θὰ σαλεύσωσιν.

Εἶναι δυνατόν, ἢ ἐπιστήμη, προαγομένη, νὰ καταρρίψῃ θεωρίας, ἕως χθὲς ὑπ' αὐτῆς θεωρουμένας ὀρθὰς, εἶναι δυνατόν νεῖαι ἀποφεις νὰ ἀνοιχθῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος, φωτιζόμενος ὑπὸ νέων φώτων, ἀλλέως πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν ν' ἀποβλέπῃ, παρ' ὅ,τι ἄλλοτε, ἐν τούτοις, ἂν ὄλα τὰ ἀξιώματα καταπέσωσιν, ἂν ὄλα αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι καὶ τῆς ἐπιστήμης τὰ θέσφατα κλονισθῶσι ριζηδόν, ἢ ἀρχῆ, ὅτι ἡ ἡθικὴ καὶ ὕλικὴ ἐγκράτεια εἶναι πάντοτε σωτηρία, ἢ δὲ ἀκράτεια ἄγει πρὸς ὄλεθρον, ἢ ἀρχῆ, λέγω, αὕτη οὐδόλως φοβεῖται μὴ καταπέσῃ.

Τὴν ἐγκράτειαν ταύτην οὐ μόνον τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς, συμβολικῶς ἢ ἀρξαμένη νηστεία προτρέπεται ἡμῖν.

Ἀποβλέψωμεν πρὸς αὐτὴν μὲ βλέμμα συμπαθές· ὁμιλεῖ πρὸς ἡμᾶς γλώσσαν σωτηρίας, γλώσσαν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἐχέγγυον. Ἄν νομίσωμεν ὡς ἀνεξαρτησίαν τὴν παύσασιν τῆς συμβουλῆς ταύτης καὶ ὡς κατόρθωμα τὴν ἀδιαφορίαν μας πρὸς αὐτὴν, θὰ ἴδωμεν, ὅτι παίζομεν μὲ ὅ,τι πολὺτιμον ὁ Θεὸς ἐνέκλεισεν ἐν ἡμῖν καὶ διακυβεύομεν τὰ τιμαλφέστερα ἡμῶν ἀγαθὰ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΣΚΗΠΤΡΟΝ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΙΣ

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἀπέθανε. Παρὰ τὸν τάφον τῆς δὲν συνωθοῦνται, ὅπως κλαύσωσι, τὰ τέκνα τοῦ βασιλείου τῆς μόνον, καὶ εἰς τὸν θάνατόν τῆς δὲν συνέχονται ἐκ θλίψεως μόνον ἐκείνοι, ποῦ τὴν ἐγνώρισαν μητέρα τῶν δυστυχῶν, φίλην τῶν πενομένων, προσηνῆ εὐεργετίδα εἰς κάθε ἔργον φιλανθρωπίας. Δὲν θρηνηθοῖ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐκείνοι μόνον, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε βασιλεῖς καὶ μᾶθ' ὧν διήλθεν ὄλος τὰς δοκιμασίας μακροῦ βασιλικοῦ βίου. Ὁ θάνατός τῆς συγκινεῖ καὶ εὐρύτερας ἡχούς, αἱ ὁποῖαι διαλαλοῦσι θρηνηδῶς τὴν ἀπώλειαν μιᾶς μευσελήπτου ψυχῆς, μιᾶς φλαγομένης καρδίας, ἢ ὁποῖα ἐγνώριζε μὲ τὴν γραφίδα νὰ ἐκδηλοῦται, νὰ ἐξωτερικεύη, νὰ συγκινῆ.

Ἄν περιορισμένος κύκλος ἀνθρώπων κλαίῃ τὴν βασιλομήτορα τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ, εἰς κύκλος εὐρύτερος, μίαν τάξις διεθνῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ ὄλα τὰ διανοούμενα ἔθνη, αἰσθάνεται μίαν μυστικὴν καὶ ἀνυπερόκειτον συγκίνησιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς *Κάρμεν Σύλβα*.

Ἐκ γενεῆς πριγκίπισσα, ἐνωρίτητα γενομένη ἡγεμονίς, ἀφήκε τὴν νεχέλειαν τοῦ παρθενικοῦ τῆς βίου καὶ τὴν πομπάδη μεγαλοπρέπειαν τοῦ βασιλικοῦ ἡθέλησε νὰ ἐναλλάξῃ μὲ τὴν φιλολογικὴν δόξαν.

Νευρωτάτη ἀκόμη, ἡσθάνθη, ὅτι, ἂν αἱ βασιλικαὶ λαμπρότητες καὶ τῶν πορφυρῶν αἱ στυλβηδῶδες καταπέσωσιν καὶ θάμβουσι, τοῦ πνεύματος ὁμως ἡ γοητεία, ἐπενεργουσα διὰ τῆς γραφίδος, εἶναι μεγαλειτέρα καὶ διαρκής.

Ἡ πορφύρα ἔχει περιορισμῶς, τοὺς ὁποίους δὲν δύναται ν' ἀποτινάξῃ. Τὰ δὲ ἀτέμματα ἔχουσιν, ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι μεγάλα, σύνορα, πέραν τῶν ὁποίων εὐρίσκουσι τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ψυχρότητα, τὴν ἐχθρᾶν. Ὁ φωτιστέφανος ὁμως τοῦ πνεύματος ἀκτινοβολεῖ μὲ μίαν λαμπρότητα, ἢ ὁποῖα, ἐνφ' ἡσθάνθη, δὲν καταθλίβει, ἐνφ' ἐκπλήσσει, δὲν συντριβεῖ, καὶ ἐνφ' ἐπιβάλλει τὸν σεβασμόν, δὲν γενεῖ ὁμως τὸν φθόνον.

Τὰ μεγάλα πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἀνέδειξαν οἱ αἰῶνες, δὲν ἀνήκουσιν, ἀληθῶς, οὕτως εἰς τὴν χώραν, ἢ εἰς τὰ ἐγέννησεν, οὕτως εἰς τὴν ἐποχὴν, ἢ ὁποῖα μετ' αὐτῶν συνεδέθη. Πρὸ αὐτῶν οἱ λαοὶ, οἱ γνωρίζοντες τὰς ἀνωτέρας αὐτῶν ἀπολαύσεις, κοινὸν ἀποτίνοῦσι φόρον λατρίας καὶ ἐκτιμῆσεως, καὶ, ἐνφ' τοὺς χωρίζῃ τὴν διαφορὰν συμπερόντων, τάσεων καὶ ἰδανικῶν, μ' ὄλα ταῦτα τοὺς συνειδόνει ἢ κοινὴ λατρεία τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ὡραίου, τὸ ὁποῖον ὑποφθικῶς ἀποκαλύπτει πρὸ αὐτῶν εἰς καλλιτέχνης, εἰς συγγραφεῖς ἢ εἰς ἐπιστήμων.

Καὶ ἐνεαῦθα, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀποθανούσης βασίλισσας συγγραφεῶς, πρῶδηλος καταφαίνεται τῶν δύο συμβόλων ἢ διαφορᾶ. Ἀμφότερα κρατοῦνται εἰς τὴν διεξίαν. Τὸ ἐν περιβάλλει τὸ βεσπορφυρον περικάλυμμα, οἱ ἀδύμνητες καὶ οἱ σμαραγδοὶ κρατεῖται εἰς τὰ στυβαρὰς χεῖρας βασιλέων, εἰς ἐπὶ ἀβροδαίαια δάκτυλα ἡγεμονίδων. Ἡ λαμπρότης, τὴν ὁποῖαν διαχέει, εἶναι μεγάλη, εἶναι ἰσχυρὰ, εἶναι συγλονιστικὴ ἢ ἰσχύς του εἶναι ἀδιαφιλονεικῆτος.

Τὸ ἕτερον εἶναι μικρὰ εὐτελής καλάμη. Οὐδὲν τὴν περιβάλλει κόσμημα, οὐδεμία λαμπρότης τὴν περιουσιεῖ. Ἡ ἀξία τῆς εἶναι εὐτελεστάτη καὶ δύναται νὰ θραυσθῆ μετὰ τῶν δακτύλων, τὰ ὁποῖα τὴν κρατοῦσιν. Αἰωνίως δὲ ἀποστάζουσα μελανὰ δάκρυα, ἢ γραφίς οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως γοητευτικὸν καὶ πολλάνκις ἐπισύρει μερικῶν ὕλοφρόνων τὴν περιφρόνησιν.

Ἄλλ' ἢ ἐκτιμῆσις αὐτῶν εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ καλάμη ἐκείνη μὲ τὴν χαλυβδίνην τῆς κορυφῆς, ἢ ταπεινὴ αὕτη καὶ ἀνόσμητος γραφίς ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Χρησιμεῖ ὡς ὁ μοναδικός, ὁ ὑπέροχος διαρμητεύς ἐνὸς πλουσιωτάτου ἐσωτερικοῦ κόσμου, τοῦ ψυχικοῦ, καὶ ὁ δαιμόνιος τοῦ πνεύματος ἐκδηλωτής.

Ἄνευ αὐτοῦ βεβαίως οὐδὲν μνημεῖον φιλολογικὸν θὰ ἐκληρονομεῖτο εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἄνευ τῆς γραφίδος οὐδεμία ψυχὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδόξῃ τὴν φλόγα τῆς εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἄλλων. Ἐκαστος δὲ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἦτο περιορισμένος νὰ βλέπῃ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ αἰσθάνεται ὅ,τι μόνον αἱ ἀσθενεῖς ἴσως αἰσθήσεις του θὰ τῷ παρεῖχον πρὸς ἐρευνᾶν. Ἡ γραφίς εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποῖα καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον πολίτην ὄλων τῶν αἰῶνων καὶ ὁλοκληροῦ τῆς γῆς. Ἄνευ τῆς γραφίδος ὁ ἐρημίτης, ὁ ἀναχωρητής δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ τὸ μέγα πανόραμα τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς δημιουργητικότητος τοῦ πνεύματος. Τὶ θὰ ἀπεγίνοντο αἱ ποικίλαι ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας ἀπεκρυστάλλωσαν οἱ αἰῶνες καὶ ἡ γραφίς διαιώνισε μέχρις ἡμῶν;

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα ἔργον τῆς γραφίδος. Πολλοί, δοῦλοι τῆς ὕλης, τυφλωτότεροι πρὸς ὅ,τι εἶναι ἀνώτερον τῶν ἡθικῶν τῶν δυνάμεων, ἠθέλησαν νὰ τὸ παραγνωρίσωσι. Δὲ εὐρέθησαν ὄλοι, οἱ ὁποῖοι μὲ περιφρόνησιν ἀπέβλεψιν πάντοτε πρὸς τὴν τέξιν ἐκείνην, ἢ ὁποῖα κρατεῖ ὡς σύμβολόν τῆς τῆς γραφίδος, καὶ οἱ αἰῶνες ἀπηξίωσαν νὰ γίνωσι καὶ ἐν ἑσῶ βλέμμα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος.

Ἡ ἱστορία τῆς διανοίας ἀναφέρει λεγεῶνας ὄλας μεγάλων σοφῶν, εἰδόξων συγγραφέων, περιφήμων ἐπιστημόνων, διαρκεῶν καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐγκαταλειμμένοι, ἀπέλιπες, πένητες, θύματα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν καπῆλων καὶ περιφρονοῦμενοι ἀπὸ τοὺς πατρικίους τῆς ἐποχῆς, ἀπέθανον λιμώτικοντες, ἐνφ' ἐν ξηρὸν τεμάχιον ἄστου ἠδύνατο νὰ τοὺς κρατήσῃ φιλοστόργως εἰς τὴν ζωὴν.

Ἄλλ' ἢ περιφρόνησις ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν λήθην καὶ τὴν ἐξουθένωσιν. Ὁ θάνατος τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ καλλιτέχνη δὲν συνεπέφερε καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἔργου του, τὸ ὁποῖον σήμερον, ἀφᾶθ διήλθεν ἀπὸ τὸ πολυδαίδαλον κριτήριον τοῦ χρόνου καὶ τοῦ φθόνου, φεγγαβολεῖ ὑπόδειγμα πνευματικῆς εὐρωστίας, φάρος τῆς ἀληθείας, ἢ σιηλοβάτης, ἐφ' ὅ ὑψοῦται τὸ ἀγαλμα τοῦ ὡραίου.

Ἐν τούτοις μόνον ἢ πρὸς τὴν γραφίδα περιφρόνησις δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς κλήρος τοῦ συμβόλου τούτου. Ἡ ἐκτιμῆσις, ἢ λατρεία καὶ ἡ ἀγάπη οὐχὶ σπανίως τὴν περιβάλλει, καὶ ὑπὸ τὴν θαλπερᾶν τῆς θωπείας, εἰς τὸ σιοργικὸν ἐκείνο περιβάλλον ἢ γραφίς ἀποδίδει τοὺς καρπούς τῆς γοημοποιεῖ, δημιουργεῖ, ἐπιτελεῖ τὸν μέγαν αὐτῆς προορισμόν.

Πρὸς τὴν εὐτελεῖ αὕτην καλάμην δὲν ἐσπένισαν οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας, ὑπερτέρα δὲ ἐξ ὄλων ταύτων εἶναι ἡ παρατηρούμενη, οὐχὶ ἐπινίως, κατ' ἡν χεῖρ, ἢ τις φέρει τὸ σκῆπτρον καὶ δι' αὐτοῦ γοητεύει καὶ ἐπιδρα, δὲν διστάζει νὰ τὸ ἀποθέσῃ πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ κρατήσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὴν καλάμην ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς σμάρραδος, οὐδεὶς ἀδάμας, οὐδεμία λαμπρότης ἐξωτερικὴ περιβάλλει.

Ἡ *Κάρμεν Σύλβα* ἀπετέλεσε τὴν προσομοιωσιν ταύτην τῆς πρὸς τὴν γραφίδα ἐκτιμῆσεως. Ἄν οἱ ὑπῆκοοι τῆς θρηνηθοῖ τὴν βασίλισσάν των, ἂν ὄλοι οἱ τρεφόμενοι μὲ τὰ βιβλία κλαίουσιν τὴν γλαφυρὰν συγγραφέα, ὄλοι οἱ ἀνθρώποι τοῦ πνεύματος, ὄλοι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσιν ἀντὶ παντὸς ἄλλου τὴν γραφίδα, καὶ μόνην αὐτὴν, λαμβουσι δάκρυ εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν τάφον τῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἀποβλέπουσι πρὸς τὴν μνήμην τῆς. Διότι αὕτη ἐπ' ἐσχάτων ἐβροντοφώνησε τὴν μεγάλην ἀλήθειαν:

— Ἐχει τὴν λαμπρότητα τιμαλφῶς σκῆπτρου μίαν γραφίς, εἰς τὰς χεῖρας ἀληθινοῦ τοῦ πνεύματος ἐργάτου.

Ε. Κ. Μ.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ

Είς επαρχιακόν δικαστήριον εν τῇ ρομαντικῇ Τρανσυλβανίᾳ, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤμην ἀκριβῶς ἀπασχολημένος, ὅπως τελειώσω τὰ διάφορα ἔγγραφα, ὅταν ἀνθρώπος τις εἰσήλθε με βραχεὰ βήματα προφυλακτικῶς καὶ ἐστάθη ἔμπροσθέν μου.

— Ἐξοχότατε, ἐπιθύρουν εἰς βλαχικὴν γλῶσσαν, ἀφοῦ ἔρριψε γύρω ὑποπτον βλέμμα· δὲν μᾶς ἀκούει, πιστεύω, κανεὶς.

Ἦρχισα τότε νὰ δίδω προσοχὴν εἰς αὐτόν. Ἦτο νέος ὠραιότατος, τριακοντα ἕως τριακονταπέντε ἐτῶν. Τὰ μαῦρά του σγουρὰ μαλλιά ἐχύνοντο εἰς τοὺς ὤμους του καὶ προσεδίδον κάλλος εἰς τ' ἀνδρικά αὐτοῦ χαρακτηριστικά. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἀπὸ φλόγα γεμάτην μελαγχολίαν· ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη του ἐπλανᾶτο ἕνα χαμόγελο ἑλαφρό. Ἦτο ὠραίος ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ποῦ ἔσυνεπάθησα.

Ἄς ἔλθωμεν ὅμως εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον...

— Καὶ θὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν προσοχὴν, ποῦ συνειθίζεις εἰς τοὺς ἄλλους; Θὰ μὲ ἀκούσῃς λοιπόν;

- Ναί, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
— Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ. Σοῦ φιλῶ τὰ χεῖρα!
— Λοιπὸν ἡ καταγγελία σου;
— Ὡ! τὸ ἔγκλημά μου εἶναι πολὺ μέγαλον!

Εἶμαι φορητῶς! Ἐσκότωσα!

Τὸν παρετήρησα ἐκπληκτος καὶ ἐπίστευσα, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ τρελλόν. Ἐκεῖνος μὲ τρομώδη φωνὴν ἤρχισε τὴν ἐκμυστήρυσίν του:

— Ἀγάπησα τὴ Φλώρα, ποῦ ἦταν ἡ ὁμορφότερη τοῦ χωριοῦ, μιὰ νῆα, ποῦ ὁ Θεὸς ἔπλασε γιὰ τὴν εὐτυχία! Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύριζα τὸ κοπάδι μου, ἀνταμονόμειθα στὸ κοινὸ πηγάδι τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ ἄρχισεν ὁ ἔρωτάς μας. Θὰ τὴν εἶχες βέβαια ἰδῆ πόσον ἦτον ὠραία ἡ Φλώρα μου! Ἐλαμπαν τὰ δύο της μάτια σὰν τ' ἀστρα τ' οὐρανοῦ· εἶχε μαλλιά μαῦρα σὰν τὸ φτεροῦ τοῦ κόρακα· κόκκινα τὰ μάγουλα σὰν τὴν χαραυγὴ καλὴ τὴν καρδιά σὰν τὴν κόρη τοῦ Βασιλῆ, ποῦ λέει τὸ παραμῦθι.

Ἐδῶ ἐσώπησε.
— Καὶ ἔπειτα;
Ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του ἐβούρκωναν.

— Δυστυχισμένη Φλώρα! Καὶ πόσο μ' ἀγαποῦσε! Ὅμως μ' ἀγαπᾷ καὶ τώρα ἀκόμη, πάντοτε. Τὸ ξέρω, γιὰτὶ μοῦ τὸ ὑπεσχέθη στὴ στερενὴ της ὄρα.

- Λοιπὸν ἀπέθανε;
— Ναί! οἱ ἄγγελοι τὴν πῆραν μαζὺ των.
— Καὶ πῶς ἀπέθανε; Διηγῆσου το.
— Ἀγαποῦσα τὴ Φλώρα, ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσε ὁμοῖα καὶ ὁ Βασιλῆς, ὁ γείος τοῦ ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐκεῖνος ἦταν πλούσιος· ἐγὼ καὶ ἡ Φλώρα ἤμασταν φτωχοί. Δὲν εἶχε ἀκόμη ὀρθοθῆ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Στὸ πανηγύρι ἀγόρασα γιὰ τὴν ἀγάτην μου ἕνα περιδέραιο λαμπρὸ ἀπὸ διαμάντια καὶ ἕνα ζευγάρι σκυλαρβία. Ὁ Βασιλῆς ὅμως ἐγύρουνε τὸ χεῖρ τῆς Φλώρας. Μιὰ μέρα, ποῦ τὰ γίδια μου ἐβασκαν στὴν πρῶτην ἀνάστασιν τῆς ὄρας, ἐπαιξα μὲ τὴ φλογέρον μου τὸ ἀγαπημένον τραγοῦδι τῆς Φλώρας: «Σ' ἀγαπᾷ, μονάκριβο λουλουδί». Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ τραγοῦδι; Εἶ· αὶ δικό της.

— Ἐξακολούθησε λοιπόν.

— Τὸ βλέμμα μου ἐδέκρινε τὴ Φλώρα. Τὰ μάτια της ἦσαν δακρυποτισμένα καὶ τὸ πρόσωπό της μελαγχολικό. «Τί ἔχεις, ζωὴ μου; Τί σοῦ λείπει, θησαυρέ μου;» τὴν ἐρώτησα. Μὲ τὰ χεῖρα της, τ' ἀστρα σὰν τὰ κρίνα, μοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμὸ καὶ σὰν τρογόνι τρομασμένο, ποῦ ζητοῦσε ἄσυλο στὴν ἀγκαλιά μου μοῦ διηγῆθηκε, ὅτι ἡ φιλόδοξη μάνα της ἐναντιώθηκε στὸ γάμο μας· ὅτι δὲν θὰ στεφανωθῶμε, γιὰτὶ ἡ μάνα της ὑπεσχέθηκε τὸ χεῖρ τῆς Φλώρας στὸν Βασιλῆ.

— «Ποτέ, ποτέ! Ἐφώνηξ». Θὰ στεφανωθῶμε, σοῦ τὸ λέω ἐγώ, ὁ πρῶτος βοσκὸς τοῦ βουνοῦ. Τὴν ἐχάρεισα, τὴν ἔβαλα νὰ καθίσῃ ἐπάνω στὸ μαλακὸ χορτάρι καὶ κτεῶνέας τὴν μὲς τὰ μάτια τῆς; εἶπα: «Φλώρα, ἡ θὰ γενῆς δικὴ μου ἡ κανονός. Δὲν θὰ ξαναγεννηθῆς πλεῖα στὸ σπῆτι τῆς μάνας σου· θὰ μείνῃ; ἐδῶ μαζὺ μ' ἐμέ». Ἡ Φλώρα ἀρνῆθηκε, ἀλλ' ἀφοῦ τῆς ὑπεσχέθηκα πῶς ἕως τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας θὰ τὴν ἐθεωροῦσα σὰν ἀδελφὴ μου, καὶ ὅτι ὁ τόπος, ποῦ θὰ μείνῃ, θὰ εἶναι γιὰ μίαν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖνη θησιαστήριον, ποῦ μπουρᾶ τὴ θὰ προσεύχωμαι, τότε ἐσυμφώνησε. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ διηγῶ τί αἰσθάνθηκα τότε. Τοῦτο μόνον ξέρω νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἐπίστευσα τὸ Θεὸ περισσότερον ἀπὸ ὅσο ἔως τότε τὸν ἐπίστευα

καὶ ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν αἰώνια... Ἄλλ' ἄλλοιῶς ἠθέλησεν ὁ Σατανᾶς!

— Σ' ἀπάτησε ἡ Φλώρα; Σ' ἀφῆκε, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Δὲν τὴν ἐγνώρισες καὶ γι' αὐτὸ ἔχεις δίκην ποῦ μιλεῖς ἔτσι· ἂν τὴν γνώρισες, δὲν θὰ τὰ ἔλεγες αὐτά. Μιὰ θελλώδη νύκτα, ἐνῶ ἐγύριζα στὸ καλύβι μου, ἀφοῦ ἔκλεισα τὸ κοπάδι μου, δὲν εὔρηκα πλεῖα ἐκεῖ τὴ Φλώρα. Κάποιος τὴν εἶχε κλέψει, γιὰτὶ λίγα βήματα ἔμπροστά στὸ καλύβι, τὰ κομμάτια τοῦ ρούχου ποῦ εἶχεν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν κλέφτη ὁ σκύλος μου ὁ Οὐρσος, ἔδειχναν καθαρά, ὅτι ἡ Φλώρα δὲν ἔφυγε μὲ θέλησίν της. Σὰν πληγωμένο θεροὶ ἐφώνηξα ἀπὸ τὴ λύπη μου. Σὴν ἀρχὴ ἠθέλησα νὰ σκοτωθῶ, ἀλλ' ἔπειτα ἄλλαξα ἀπόφασιν. Νὰ πεθάνῃ πρῶτα ἐκεῖνος! Ὅσο γιὰ μὲ δὲν ἐβιάζοντο νὰ πεθάνω· εἶχα καιρό. Ἐμπῆκα στὸ καλύβι. Ἐμπροστά στὸ κρεβδῶτι τῆς βροῆκα ἕνα στεφάνι μισοπλεγμένο. Ἡ Φλώρα τὸ ἐτοίμαζε γιὰ ἐμέ, γιὰτὶ ἦταν φιασμένο μὲ τὰ λούλουδα, ποῦ ἐγὼ ἀγαποῦσα. Φτωχὴ Φλώρα!... Κι' ὅταν ἀκόμη ἤμουν μακριὰ, ὁ νοῦς της μ' ἀκολουθοῦσε! Ἐσκυψα, ἐπῆρα τὸ στεφάνι καὶ ἀφοῦ τὸ φίλησα, τὸ ἔκρουσα στὰ στήθη μου· ἔπειτα ἀρπάξα τὸ μαχαίρι μου καὶ ἔτρεξα νὰ βρῶ τὸν κλέφτη. Ἡ θύελλα ἐπερίσσευε, ἀγρίως φοβερά. Ἡ παμπάλαιε βαλάνιδις ἔγεοναν σὰν καλάμια τ' ἀστροπελέκια, ἡ ἐκδίκησι, ὠδηγοῦσαν τὰ βήματά μου. Ἀπάντησα τὸ Βασιλῆ στὸ πλευρὸ τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ κοντά, ποῦ μουρμουρίζοντας τρέχει τὸ ρυάκι. Ἐνόμιζα τὴ στιγμή ἐκείνη πῶς ἤμουν τόσο δυνατός, ὥστε νὰ καταφρονήσω τὸν κόσμον ὅλον. Χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξι, ἀγκαλιασθήκαμε καὶ ἀκούσαμε στὰ μάγουλά μας τὴν ζεστὴν ἀναπνοὴ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Ὁ Βασιλῆς ἦταν δυνατός, ἀλλ' ἐγὼ ἤμουν δυνατώτερός του. Μὲ ἕνα πιτυχημένο ἄρπαγμα τὸν ἔρριξα χάμου καὶ στὸ φῶς ἐνός κερανοῦ τοῦ ἔκοψα τὸ κεφάλι. Κύτταξε. Αὐτὸ τὸ αἷμα, ποῦ ἀκόμη θορῆκεται στὸ μαχαίρι μου, εἶναι δικό του. Ἀφοῦ τὸν εἶδα νεκρόν, τὸν ἔρριξα ἐκείθε ἀπὸ τὸ γκρεμὸν. Ὁ κλέφτης ἐτιμωρήθηκε. Τότες ἐπῆγα νὰ γυρέσω τὴ Φλώρα καὶ τὴν εὔρηκα κοντὰ στὴ μάνα τοῦ Βασιλῆ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ μείνω σιμὰ της γιὰ πολὺ... Οἱ ἐκτελεστοὶ ταῦ νόμου μ' ἐπῆραν καὶ μ' ἔκλεισαν στὴ φυλακή. Καθὼς ἐκεῖνοι μοῦ εἶπαν, μ' ἐκράτησαν ἐκεῖ μέσα ἕνα χρόνον, ἐγὼ ὅμως τίποτε δὲν θυμοῦμαι. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ διάστημα μ' ἐλευθέρωσαν καὶ μοῦ ἔλεγον, ὅτι ἤμουν τρελλός... Ἐτρεξα στὴ Φλώρα... ἀλλ' ἦταν πλεῖα ἀργά. Τὴν εὔρηκα στὸ κοιμητήριον. Ἐκεῖ θορῆκεται ἡ Φλώρα, σκοτωμένη ἀπὸ τὴ λύπη. Κάθε μέρα πηγαίνω στὸ μνήμα τῆς μ' ἐκεῖ σιμὰ της βρῆσκω τὴν εὐτυχία... Καὶ τώρα, δικαστή μου, τιμώρησέ με, ἂν τὸ εἴξω. Ἐκεῖνη εἶναι πεθαμένη καὶ δὲν ξέρω γιὰτὶ νὰ ζῶ πλεῖα στὸν κόσμον».

Ἦν

Ἐκεῖνος μὲ ἐζήτησε πόσον ἡούτως τὴν τιμωρίαν του, ὥστε ἔλαβον δι' αὐτὸν οἶκτον καὶ βλέπων, ὅτι πρόκειται περὶ παράφρονος, τὸν ἐνεθάγγουνα, λέγων, ὅτι δὲν θὰ ἐθράδυνε.

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἐξοχότατε, περιμένω τὴν τιμωρίαν μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀναχώρησε.

Ἦν

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ὑπηρέτης μου μοῦ διηγῆθη, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εὔρηθη νεκρός σιμὰ εἰς τὸν τάφον τῆς Φλώρας. Ἐκράτει ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς του τὸ μισοπλεγμένο στεφάνι...

(Ὁμολογικὸν διήγημα) ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Εἶδες τὸν πρῶτον κισσό, ποῦ μὲ τὴ δρόνα σμίγει καὶ μὲ χιλιάδες τριγυρνᾷ πλεμμάτια τὸ κορμί της; Μὲ κάθε σφιχταγκάλιασμα τὴν ἐμμερφία της πνίγει, μὲ κάθε γλυκοφιλήμα βυζαίνει τὴ ζωὴ της, ὡς ποῦ νὰ ρίξῃ τὸ δέντρο μιὰ μέρα τὰ κλωνία του καὶ νὰ βρεθῇ κατάξερρον στὰ χεῖρα τοῦ φοιῶ του!

Χίλια κρητὰ μαγέματα, δροσᾶτα κάλλη χίλια, γαλανομάτα μάγισσα, μὲ δέσανε σιμὰ σου, φαρομάκι μὲ ποτίζουνε τὰ κόκκινά σου χεῖλια καὶ μοῦ ραγίζει τὴ ζωὴ τὸ κάθε χαιδεύμα σου, ὡς ποῦ νὰ νιώσω μέσα μου μιὰ μέρα, συμφορὰ μου! ρημάδι τὸ φτωχὸ τὸ νοῦ καὶ στάχτη τὴν καρδιά μου.

Α. Π.

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

Ὁ γείτονας μου ἀπέκτησε παιδί. Τὸ κοσμοϊστορικὸν αὐτὸ γεγονός δὲν ἀνηγγέλθη ἐπισήμως, ἀλλὰ ὁ γείτονας μου, συμπληρώνων τὴν ἔλλειψιν τοῦ πρωτοκόλλου, τὸ ἀνήγγειλε διὰ τῶν ἐφημερίδων, προσθέτας, ὅτι «ὁ εὐθαλῆς νεαρός βλαστὸς τῆς οἰκογενείας διακρίνεται ἐπὶ κάλλει καὶ εὐφυίᾳ».

Ὁ γείτονας μου, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ εὐθαλῆς βλαστὸς, μετέβαλεν ἐντελῶς τὴν ζωὴν του. Ὅλη πλέον ἡ δρασίς, ἡ κίνησις καὶ ἡ ἐνέργειά του ἐκανονίσθησαν μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ παιδιοῦ. Τοῦ ἔλεγες παραδείγματος χάριν:

— Ἐργεσθαι ἀπόψε νὰ παίξωμεν ἕνα ποκεράκι; θὰ εἶμασθε λίγοι φίλοι.

— Ἀδύνατον, φίλε μου. Αὐτοί, ποῦ ἔρχονται, εἶναι ὅλοι ἄκαιδες, ἐνῶ ἐγὼ πρόκειται, βλέπεις, ν' ἀποκτήσω παιδί...

Ἄλλοτε ἔγινε πρότασις ἐργασίας.

— Πότε θὰ μιλήσωμεν γιὰ ἐκείνη τὴ δουλειά; ἐπειγεί, εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεννοηθοῦμε.

— Ἄ! αὐτὴ θὰ μείνῃ πίσω. Ἐγὼ πρόκειται νὰ γίνω πατέρας.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἀπερίγραπτοι εἶναι αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπέλαυεν ἡ ἐπίδοξος μητέρα.

Βράδυ-βράδυ, ὅταν θὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ μπαλκόνι, ἡ ἐξοδὸς προσελάμβανε τὰξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν λιτανείας Ἐπιταφίου.

Πρῶτος ἐνεφανίζετο ἕνας ὑπηρέτης, κρατῶν μιαν πολυθρόναν ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτει κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ προσβάλλεται οὔε ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν, οὔτε ἀπὸ τὸν ἥλιον, οὔτε ἀπὸ τὴν σκόνην. Ἐπειτα ἤρχετο ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἐτοποθέτει ἔμπροσθ εἰς τὴν πολυθρόναν ἕνα τραπέζακι. Τρίτον ἤρχετο ἡ μητέρα τῆς μελλούσης μητέρας, προσκομίζουσα μὲ μυσρίας προφυλάξεις ἀργυροῦν δίσκον, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε γάλα, βούτυρον, καφές, φρυγανιές, πτι-φούρ καὶ ἕνα μπουκαλάκι μὲ ὕδωρ μελίσης, δι' ἐνδεχομένην νευρικήν κρίσιν, ἡ ὁποία δὲν ἦλθε ποτέ. Τέλος ἐνεφανίζετο ὁ σύζυγος μὲ τὴν σύζυγόν του, στηριζομένην νωχελῶς εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ἐπάθητο εἰς τὴν πολυθρόναν. Τὸ μπουκαλάκι τῆς γειτονίας ἀπεκαλύπτετο, ἀποδίδον τὰς τιμὰς.

— Εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἔλεγεν ὁ σύζυγος, ὅλοι οἱ πολῖται ἐπροσηκάνοντο εὐλαδῶς εἰς τὴν διάβασιν γυναικός, ἡ ὁποία ἔφερε τὰ ἱερά σημεῖα τῆς θείας μητρότητος.

Ἐγεννήθη λοιπὸν ὁ υἱός. Ὁ πατέρας του ἐεδαίωσεν, ὅτι δὲν εἶδεν ἐξυπνότερον παιδί.

— Ἔτσι μοῦ ἦλθεν, ἔλεγεν ὁ πατέρας εἰς τοὺς γείτονας, νὰ τὸ ρωτήσω τί φρονεῖ διὰ τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικός. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἀπαντοῦσε μὲ καλαμποῦρι.

Δύο ὄρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ, ὁ πατέρας ἐθεάθη ἐξερχόμενος βιαστικός ἀπὸ τοῦ σπιτι.

— Πῶς πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησε κάποιος.

— Ἄ! φίλε μου, ἤρχισαν αἱ φροντίδες, βλέπεις. Εἶδα εἰς μιαν ἐφημερίδα, ὅτι ἕνας καθηγητῆς ζητεῖ ἰδιαιτέρας παραδόσεις. Πηγαίνω νὰ τὸν ἀγκαζάρω γιὰ τὸν γιό μου.

Καὶ ὅτι συνέβαινε πρῶτα, ἐπαναλαμβάνεται καὶ τώρα. Ὅλη ἡ ζωὴ, ἡ δρασίς, ἡ κίνησις καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ εὐτυχούς μου γείτονος ἔχει ρυθμοθετῆ ἐντελῶς σύμφωνα μὲ τὴν νέαν του κατάστασιν ὡς πατρός. Εἶναι ὁ τέλειος, ὁ ἰδανικός τύπος τοῦ πατέρα. Πέντε ἡμέρας τώρα, ποῦ ἔχει τὸ παιδί, καταγίνεται νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου ὅλον τὸν κόσμον, καὶ μάλιστα μὲ μιαν ἰδιαιτέραν ἐπιτηδειότητα, ἡ ὁποία προκαλεῖ συγκίνησιν.

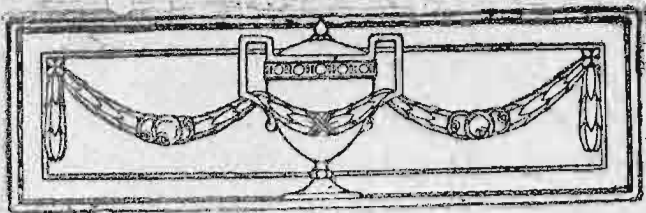
Προχθές, παραδείγματος χάριν, εἰθεάθη χωρὶς ὀμβρέλλαν ὑπὸ ραγδαίαν βροχήν.

— Ποῦ πάτε ἔτσι; τοῦ εἶπε κάποιος. Θὰ γίνετε παπὶ μὲ αὐτὴν τὴν βροχήν.

Ὁ πατέρας ἐμειδίασε καλοκάγαθως καὶ ἀπήνησεν:

— Ἐνας πατέρας, κύριε, δὲν φοβεῖται τὴν βροχήν. Μὲ καταδρέχει κάθε μέρα τακτικώτατα ὁ γιός μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας ἀπέθανεν. Ὁ τηλεγράφος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν θάνατόν της, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ὄριζοντα ὄχι μόνον ἓνα βασιλικὸν γόνον, ἀλλὰ καὶ ἓνα φιλολογικὸν ἀστὲρα πρώτης δυνάμεως. Ἡ ἀπεθανοῦσα βασίλισσα ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρομν Σόλβα.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, δημοσιεύμεν ὀλίγα περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῆς βασίλισσης, μαζί μὲ μίαν ὑπέροχον περιγραφὴν τοῦ χαρακτήρός της, τὴν ὁποίαν ἐφλοτέχνησε διαπρεπὴς εὐρωπαῖος συγγραφεὺς ἐπ' εὐκαιρίᾳ δύο μετ' αὐτῆς συναντήσεών του.

— Βιογραφικαὶ σημειώσεις.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐγεννήθη τὸ 1843· ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἡγεμόνος Ἐρμαν τοῦ Βῆδ. Ἐν νεαρῆς ἡλικίας διεκοιμήθη διὰ τὴν κειμηλικὴν φαντασίαν της. Τὸ 1869 συνεξέτεχθη τὸν βασιλέα Κάρολον, θυγάτηρ δὲ αὐτῶν, γεννηθεῖσα τὸ 1870, ἀπέθανεν τὸ 1874. Βαρύως φέρονσά τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, ἦτις δὲν ἀνεπληρώθη δι' ἄλλων τέκνων, ἡ Ἐλισάβετ ἀφισιάθη εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλολογίαν, ἣς τοὺς καρποὺς ἐδημοσίευσεν γερμανιστὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρομν Σόλβα.

Τὰ πρώτα ἔργα της Σαφῶ καὶ Hammerstein, ἠκολούθησαν σιερά ἄλλων: *Θύελλαι*, *Ἰχθυοβα*, *Προσευχή*, *Σκέψεις βασίλισσης*, *Πηραμύθια τοῦ Πέλοα*, *Ὁ Ρῆγος μου*, *Ἡ ἡσυχία μου*, *Κτυπῆ*, *Μία γωνία τῶν Ἐρσοῦν μου* καὶ ἄλλα.

Τὰ ἔργα τῆς βασίλισσης διακρίνει διὰ τὴν ἀντιλήψεως, ἐνάγγεια ἀπαδύσεως καὶ μίαν βαθεῖα ὑποφαινομένη μελαγχολία.

— Τί λέγει ὁ συγγραφεὺς, περὶ τὴν συνήθησεν πρώτα.

Κατὰ τὸν ῥοθὸν τοῦ νομαδικοῦ μου βίου, μού συνέβη κάποτε νὰ σταματήσω εἰς ἓνα μαγικὸν πύργον, εἰς τὸ ἐνδιαίτημα μίᾳς Μοῖρας τῶν παραμυθίων.

Ὁ μακρὸν κίονος ἤχος τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος ἐντὸς δρυμῶν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναδίδῃ ζῶν δι' ἑμὲ εἰς τὰς ἐλαχίστας ἀναμνήσεις τῆς διαμονῆς μου ταύτης. Διότι ὁ πύργος τῆς Μοῖρας ἔκειτο ἐν μέσῳ δρυμοῦ βαθυσκοίου, ἀνὰ τὸν ὁποῖον αἱ βαρὺφθογγαὶ σάλπιγγες ἐφαίνοντο διαμειβουσαι τοὺς ἤχους των ὡς ἀπὸ πολὺ μακρῶν. Τὸ ξενικῶν, τ' ἀγνωστα ἐκεῖνα σαλπίσματα, ἀνεῖχον μελαγχολίαν ἰδιαιτέτην ἐν τῇ ἡχηρότητι τοῦ ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀνέλνεε τις ἐκεῖ, τοῦ ἀέρος τοῦ σιωπηλοῦ, τοῦ δρυμῶν καὶ παρθένου τῶν ὄρεων.

Λοιπὸν, ὅταν ἀκούω μακρῶν σάλπιγγος ἡχοῦσας, ἐπαναβλέπω αἴφνης εὐκρινῶς, ὡς ἂν ἡμῖν ἀκόμη ἐκεῖ, ἰδιαιτέτην βασιλικὴν αἰθουσαν (διότι ἡ Μοῖρα, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλῶ, εἶναι συγχρόνως καὶ βασίλισσα), αἰθουσαν, τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλὰ γοιθικά παράθυρα ἦσαν ἀναπεπταμένα πρὸς τὸ ἀπειρον τῶν ἐλάτων, πυκνῶν ἐκεῖ ὡς εἰς τοὺς δρυμοὺς τοὺς ἀρχαίους. Ἡ ἰδιαιτέρα αἰθουσα, διάφορτος ἀπὸ κειμήλια βαρῦτητα, ἐνέχει μεγαλοπρεπείαν κίρκως ζωοφάν, μὲ διακρῶσεις ἀκατανομάστους, μὲ αἰουργίδας θαμβίας, σχεδὸν πυροξάνθους, μὲ χρυσοὺν χλωμόν, μὲ ἀποκρῶσεις πικρῶς σβαννυμένους... Καὶ ἡ Μοῖρά μου παρουσιάζεται καὶ πάλιν ἐκεῖ, φέρουσα ἐσθῆτα λευκὴν, μὲ λευκὸν μακρὸν πέπλον· κάθηται ἐμπρὸς εἰς ὀκρίβαντα καὶ ζωγραφίζει ἐπὶ παραμυθίᾳ μετὰ καταπληκτικῆς ἐλαφρότητος καὶ εὐχερείας χροσστήρος θαυμαστὰ ὀρχαῖκα κοσμήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ χρυσοὺς δεσπόζει τοῦ πνεύτος· ἐργασία βασίλισσης τῶν παλαιῶν χρόνων, ἀρξασμένη ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, εὐχολόγητον ἀνεκτίμητον, προωρισμένον διὰ μίαν ἀκλήσιαν.

Ἡ λευκὴ ἐσθῆς τῆς Μοῖρας εἶναι ρυθμοῦ ἀνατολικῶ, διάργυρος. Ἄλλ' ἡ μορφή, ἡ ὁποία πλατυσταῖ ἀπὸ τὰς διαφανεῖς πτυχῶς τοῦ πέπλου, ἐνέχει κατὰ τὸ μαίλικιον, τὸ νεφελοῦδες, τὸ ὁποῖον

δὲν ἀνῆκει ἢ εἰς τὰς ἐμπλετυνθείσας βορείους φυλάς.

Διὰ ποίων λέξεων νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὸ χαρακτηριστικὰ τῆς βασίλισσης ταύτης; Πόσον λεπτὸν καὶ δυσχερὲς εἶναι τὸ ἔγχεισμα!... Ἡ αἰωνία νεότης ὑπάρχει εἰς τὸ μεδίαμά της· ὑπάρχει ἐπὶ τῶν περιῶν της, τῶν ἀναλλοιώτως βλαουδίων καὶ ροδαλῶν· μαρμαίρει ἐπὶ τῶν ἀγλαῶν ὀδόντων της, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἰθριοὶ ὡς φαγεντιανὴ γῆ. Ἄλλὰ τὰ λεπρὰ της μαλλιά, τὰ ὁποῖα διαφαίνονται ὑπὸ τὸν διάργυρον πέπλον, εἶναι σχεδὸν ἄσπρα!

— Τί εἶναι τὰ ἄσπρα μαλλιά.

— Τὰ ἄσπρα μαλλιά, γράφει εἰς τὰς Σκέψεις της, εἶναι ὁ ἀφρός, ὁ καλύπτων τὸν πόντον μετὰ τὴν τρικυμίαν!

Καὶ πῶς νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν ἀπαράμιλλον γοητείαν τοῦ βλέμματός της, τῶν διαφανοφαίων ὀμμάτων της, τὰ ὁποῖα εἶναι βυθισμένα εἰς τὴν σκιάν, κάτω ἀπὸ τὸ ἀναπεπταμένον καὶ αἰθριον μέτωπον!

Τὰ μάλα εὐμετάβολα εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς μορφῆς ταύτης, καίτοι τὸ μεδίαμα εἶναι ἐπ' αὐτῆς περιῶν διηνεκές.

— Ἀποτελεῖ μέρος τῆς βασιλικῆς μας παραστάσεως, μού εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἡ σαιπὴ Μοῖρα, τὸ διηνεκῶς μειδιῶν ὡς τὰ εἰδωλα. Ἄλλὰ τὸ βασιλικὸν τοῦτο μειδίωμα ἐνέχει πολλὰ καὶ διαφόρους ἀποκρῶσεις· ἐνίοτε εἶναι μειδίωμα μελαγχολίας ἐγκαρτερούσης, ἐνίοτε πάλιν εἶναι μειδίωμα πένθους ἀπεριορίστου.

— Βασίλισσα-μητέρα.

Ἀπὸ τὰς θλίψεις, αἱ ὁποῖαι ἐλεύσαναν τὴν κόμην τῆς βασίλισσης ταύτης, ὑπάρχει μία, τὴν ὁποίαν ἤξεύρω, τὴν ὁποίαν εἰμφορῶ κάλλιον παντὸς ἄλλου νὰ ἐννοήσω καὶ τὴν ὁποίαν εἰμφορῶ νὰ εἶπω:

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου κήπου ἐνὸς ἀνακτόρου, μὲ ὠδήγησαν κατὰ διαταγὴν της εἰς τὸν τάφον μικρῆς πριγκιπίσσης, ἡ ὁποία τῆς ὠμοῖαζεν, ἡ ὁποία εἶχε κληρονόμους τὴν μορφὴν της καὶ τὸ ὄραϊον ἀναπεπταμένον μέτωπον.

Ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ἀδιάβασα τὰ ἐξῆς χωρίον τοῦ Εὐαγγελίου: «Μὴ κλαίετε» δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμάται». Καὶ πράγματι ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκεῖ κατακεκλιμένη γλυπτὴ κόρη, φαίνεται, ὅτι κοιμάται ἡρέμα ἐν τῇ μαρμαρίνῃ της ἐσθῆτι.

— Μὴ κλαίετε.

Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ τῆς μικρῆς κοιμωμένης κλαίει ἀκόμη, κλαίει πικρῶς τὴν μονογενῆ αὐτῆς κόρην. Καὶ ἰδοὺ μία φράσις της, ἡ ὁποία πολλὰς μού ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην, ὡς νὰ τὴν ἐπανελάβρην μέσα μου μία φωνὴ μετὰ βραδύτητος πενθίμου:

— Οἰκία ἄνευ παιδίων, εἶναι κώδων ἄνευ ῥόπτρου.

— Μοῖρα καὶ ὄχι ἄγγελος.

Ὡ! πῶς ἐνθυμοῦμαι τὰς ἐλαχίστας στιγμὰς τῶν ἐξαισιῶν ἐκεῖνων συνομιλιῶν, ἐν τῇ ὄρεινῃ ἀκείνῃ αἰθούρᾳ, μετὰ τῆς λευκαίμονος βασίλισσης! Ἐν ἀρχῇ τῶν σημειώσεων ταύτων ἀπεκάλεσα αὐτὴν Μοῖραν. Ἦτο ἰδιαιτέρας τρόπος, ὅπως ὑποδείξω ὄν ὑπερτέρας ὑπεστάσεως. Δὲν ἠδυνάμην νὰ προσονομάσω αὐτὴν ἄγγελον· διότι ἡ λέξις «ἄγγελος», τῆς ὁποίας τόση κατάχρησις ἔχει γίνει, ἐνέχει πλῆθον κατὰ τὸ τετριμμένον καὶ τὸ γελοῖον...

Λοιπὸν ἐπαναβλέπω νεορῶς τὴν βασίλισσαν μὲ τὸν μακρὸν της πέπλον. Εὐρίσκειται πρὸ τοῦ ὀκρίβαντός της καὶ μού ὁμιλεῖ, ἐνῶ τ' ἀρχαῖκα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα φαίνονται φυσικώτατα φῶμανα ὑπὸ τοὺς δακτύλους της, ἐξελλίσσονται ἐπὶ τῆς παραμυθίᾳς τοῦ Εὐχολογίου.

Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης μού ὑπεδεικνύει συνήθως, εἶναι ἀπέναντί της, πλησίον τοῦ παραθύρου, τοῦ ὁποῖου ἡ μονοκόμματος παμμεγίστη ὕαλος παρέχει τὴν ψευδαίσθησιν παραθύρου διακένου, ἀναπεπταμένου πρὸς τὸν πύριξ δρυμόν.

Φράσις ὀλόκληρη τῆς βασίλισσης ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην μου, μὲ τὴν ἀπαλὴν μελωδίαν των. Ἀπεκρινόμεν δὲ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καθόσον ἐπακράται ἐν τῇ αἰθούρᾳ ἐκείνῃ κάποια κατάνυξις ὡς ἐντὸς ναοῦ.

— Ἡ φιλοπονία της.

Τὸ γραφεῖόν της ἦτο κατάφορτον ἀπὸ τὰς γραμμικὰς ἐκεῖνας χαρτοδεσμίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων

ἔτρεχε τόσῳ ταχύ τὸ ἀπροσποίητον καὶ εὐθὺ γράψιμόν της. Πάντοτε ὑπερτάτη αὐτῆς καταφυγὴ ἐν τοῖς ἀπειλισμοῖς, αἱ χαρτοδεσμίδες αὐταί, τῶν ὁποίων αἱ σαλίδες πυρετωδῶς μελανοῦμεναι, ἀποσπῶνται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἔχει συγγράψῃ περισσότερα παντὸς συγχρόνου συγγραφέως, ἀπέσπασεν χιλιάδας τοιοῦτων φύλλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔτρεξεν ἡ γραφίς της, μία γραφίς ἀπὸ τὰς «ἰτελευτήτους» ἐκεῖνας γραφίδας, αἱ ὁποῖαι λειτουργοῦν ἐπ' ἀπειρον, χωρὶς νὰ ἐμβαπτίζονται καὶ ἐν δευτέρου εἰς τὸ μελανοδοχεῖον.

Ποιήματα, σκέψεις, μυθιστορήματα καὶ δράματα, πάντοτε γεννώμενα ἐν πυρετῷ, γραφόμενα ἐν μεγίστῃ βίᾳ, ἐν ἀγῶνι ἐξαντλητικωτάτῳ πρὸς σύλληψιν καὶ διατύπωσιν ἐν πάσῃ δυνατῇ ταχύτητι παντὸς τοῦ ἀνεκφράστου, τὸ ὁποῖον ἐξώμα σφοδρῶς ἐκ τῆς φαντασίας της. Καὶ ἐκ τοιοῦτων ἀνωμάτων ἔργων, τινὰ ἐξικνουῦνται εἰς τὸ ὑπατον μεγαλείον.

Ἡ βασίλισσα εἶχε τὴν δεξιάν περὶ τῆς φιλολογίας, ὅτι τὸ πᾶν δέον νὰ εἶναι προῖον τῆς πρώτης ἐμπνεύσεως, γραφόμενον καὶ ἀφιέμενον ὅπως ἀρχικῶς γράφεται.

Ἐκπλήσσειται τις, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἐκ γενετῆς πριγκιπίσσα καὶ ἡ ἀπὸ ἐτῶν βασίλισσα σελτῆ, ἠδυνήθη νὰ βολιδοσκοπήσῃ εὐτω πάσας τὰς ἀνθρωπίνας ὀδύνας, νὰ κατανοήσῃ μυχαίτατα τὰς ταπεινὰς ἀπογνώσεις τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν πενήτων.

Ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ἐν Σινάγιε ἐνθυμοῦμαι πῶς ἦτο ὄργανωμένος ὁ βίος αὐτῆς· ἀπὸ τῆς πτέρυγος τοῦ ἀνακτόρου, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενον, ἠδυνάμην κατὰ πᾶσαν νύκτα νὰ βλέπω μαρμαίροντα, πέραν ἐκεῖ εἰς τὸ παραθύρον πύργου μεμαρμαρυσμένον, τὸν λαμπτήρῳ της, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀναπτόμενος ἀπὸ τῆς τρίτης ἢ τετάρτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ δροσερῇ ἡσυχίᾳ τῆς πρὸ τῆς ἡμέρας, ἐργάζετο ἐκεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἠρχίζεν ἡ ζῶν τῶν ἄλλων, καθ' ἣν αἱ «κόραι της» (αἱ ἐπὶ τῶν τιμῶν κυρία) προσήρχοντο ἀθροῖαι, διὰ νὰ τὴν καλημερίσουν εὐφροσύνως. Ἐπειτα, αἰεὺ ὀφθαλμοφανοῦς κερπώσεως, ἐξῆκολούθη τὸ βασιλικὸν της ἡμερήσιον ἔργον, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἐσπερινῆς ἀπετελείτο ἀπὸ ὑποχρεωτικῆν παρῶσταςιν, ἀπὸ ἀνεξάντητον ἀγαθοεργίαν, ἀπὸ ἐπίμοχθα καθήκοντα καὶ ἀπὸ μειδιάματα διηνεκῆ.

— Ἐν χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον.

Ἰδοὺ, τώρα, καὶ ἐν ἐπεισόδιον χαρακτηριστικώτατον τῆς βασίλισσης ταύτης.

Ροδάκινον ὑπερῶρμον ἐπεσεν ἐπὶ ἀνοικτοφαίου ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον ὑπερηγάτα. Ὅταν τῇ ἐνεχείρησα τὸ ἀπαιωφόριον αὐτό, ἀφοῦ τὸ εἰναῖξαι ὀλίγον, τῇ παρετήρησα, ὅτι ἡ κηλὶς τὴν ὁποίαν ἀφήκε τὸ ροδάκινον ἐκεῖνο, δὲν θὰ ἐφαίνετο εἰδωλοῦ, ἀφοῦ ἦτο ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ περιλαμίου.

— Ὡ! μού εἶναι ἀδιάφορον, ἂν οἱ ἄλλοι δὲν τὴν βλέπουν, μού εἶπε τότε ἡ ἡγεμονίς· ἀρκεῖ, ὅτι ἐγὼ εἰξεύρω, ὅτι ὑπάρχει.

— Καὶ μερικαὶ σκέψεις της.

Μία μόνη εὐτυχία ὑπάρχει: τὸ καθῆκον· μία μόνη παρηγορία: ἡ ἐργασία· μία μόνη ἠδονή: τὸ καλόν.

Μία καὶ μόνη μικρὰ λέξις δίδει ἀξίαν εἰς τὴν ζῶν. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι τὸ «διά». Ὁ ἀνὴρ λέγει «διά τί;» ἡ γυνὴ λέγει «διά τίνα;».

Φρονῶ, ὅτι ὁ γάμος εἶναι μίᾳ μεγάλῃ πασιέντεια. Ὑπάρχουν εἰς τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἑκατοντάδες χαρτιῶν καὶ ὅταν ἐν ἐξ αὐτῶν δὲν ταιριώσῃ, εἰμφορεῖ νὰ βασανίζεταί τις ἐπὶ ἔτη· τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐμφανίζεται, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπλῶς.

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἡ πραγματικότης εἶναι ἓνα παραμῦθι καὶ τὸ παραμῦθι εἶναι πραγματικότης.

Ὅταν εἶναι τις μικρὸς, μένει ἀπαθὴς πρὸς τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἐκτοτε ἦτο πάντοτε εὐσταθὴς πρὸς τὰ τεθλιμμένα μάτια, διότι ἐγνώριζα πολὺ καλά τὴν θλίψιν καὶ τὴν μελαγχολίαν.

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «Απ' Όλα»

ΜΕΤΑΝΟΙΑ — ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τό ιδανικόν είναι πρόσκαιρον;

«Ζητείτε να μάθητε και παρ' ημών την περί της ιδεώδους συζύγου γνώμην μας!

Φροιδώ όμως, ότι εκ των απαντήσεων, αί άποβλέπουσαι τά μάτια ή τό στόμα, τό φρόδιον ή τό χρώμα, ή και αὐτά άκόμη τά φυσικά ή άπίκτητα χαρακτηριστά, θά εἰ αἰ γνώμη, έκφραζόμεναι άπό άνδρας, εἴτινες ζοῦν ήδη μακαρίως μετά της έκλεκτής των. Ναί· διότι, δι' ημάς τούς νέους τούλά-υλισται, τό ιδανικόν είναι άσύλληπτον· έπομένως είναι δύσκολον ν' απαντήσωμεν άπ' εὐθείας έπί τού πρόσκαιρου χωρίς νά ψευσθώμεν.

»Εάν π. χ. συχνά μάς έκάνετε την αὐτήν ερώτησιν, έκάστοτε και τόν ιδανικόν θά εἶς άπαρουσιάζομεν, μηδενίαν σχέσηιν έχον τό έν με τό άλλο. Έπειδή όμως πρό παντός άπαιτείται ειλικρίνεια, λέγω, ότι τό ιδανικόν μας (εάν έχομεν) είναι και πρόσκαιρον.

»Τούτο δέ μέχρι της στιγμής, καθ' ήν συνήθως προσβαλλόμεθα άπό τόν μοιραϊόν μέν, αλλά περίφημον εκείνον κεραυνοβόλον έρωτα, όπόταν πλέον οὔτε άνθρωπίνην, οὔτε θείαν δύναμιν δύναται νά μάς θεραπεύσῃ άπό τό πάθος.

»Τότε κ' έγώ, δεσποινίς, εύκαλιότερον θέλω εἶς παρουσιάσει τό ιδεώδες μου, διότι δέν θά εἶμαι πλέον ήναγκασμένος νά τό ζητώ οὔτε στά σύννεφα, οὔτε μέσ' στόν καπνόν τού τσιγάρου μου· αλλά άπεύθετα θά πάρω ένα πιπέλλο και... πιστώθῃ θά εἶς τό άντιγράψω.

Φλόγας.

Εἰς αναζήτησιν.

«Ω; πρὸς τήν έκλογήν της συζύγου, δύσκολον νά δώσω κατάλληλον άπάντησιν, αλλά δέν άρμόζει νά νυμφευθώμεθα λίαν ένωρίς.

»Ζητώ, δεσποινίς Ίάνθη, σύζυγον, όπως συζήσω μετ' αὐτῆς άρμονίως έν τε τῇ εὐτυχίᾳ και τῇ δυστυχίᾳ έν τῷ πλούτῳ και τῇ πτωχείᾳ, έν τε τῇ εὐθυμίᾳ και τῇ ὑγείᾳ, και ν' άνταγαπωμεθα εἰς εὐ μάς χωρίσει ὁ θάνατος.

A. T.

Ξανθή και ώραία.

«Απαντῶν και έγώ εἰς τήν ερώτησίν σας, οὔτε πως ονειρεύομαι τήν μέλλουσαν σύζυγόν μου: Έπιθυμῶ νά είναι τελειόφαιτος γυμνασίου, νά ξεύρη καλόν χορόν, νά αγαπᾷ τās διασκεδάσεις, όπως και έγώ, νά είναι ξανθή και ώραία. Δέν μοι μέλει άν είναι πλουσία ή πτωχή, παχὺα ή λεπτή, φθάνει νά μή είναι ζηλότυπος και άπαιτητική. Αὐτή θά είναι ή ιδανική μου σύζυγος, μεσά της οποίας θά διέλθω τόν βίον μου ήλυπον και εὐτυχῇ.

Γιάκας.

Εν πορτραίτο.

«Προθύμως απεύδω νά απαντήσω εἰς τήν ερώτησίν σας, δεσποινίς Ίάνθη, άν και είναι άρκετά δύσκολος.

»Τήν θέλω λειπόν ως έξῆς: »Μέ μακρά, ξιγητά και λεπτά μαλλιά, μέ πλατύ και ύψηλόν μέτωπον, μέ ίσια και όριζόντια φρόνδια, μέ μικρά βλέφαρα, μέ μάτια χονδρά, μέ μύτη γρυπή, μέ ρώθινιας λεπτούς και συνεσταλμένους, μέ στόμα έξικριστικῶς κανονικόν, μέ χαίτη λεπτά, μέ όδόντας άραιούς, μέ χονδρήν και δυνατήν φωνήν, μέ πηγούνη κοντό, μέ ὦτα μικρά, μέ χέρια πικουλά και μακρά, μέ νύχια λεπτά και ὠχρά, και τέλος νά είναι αὐτή μετρίου άναστήματος.

»Οὔτε φαντάζομαι τήν ιδανικήν μου. Έάν δέ τό παραμικρόν λείπῃ άπό τά προσηθηθέντα, τότε προτιμῶ νά μείνω άγαμος.

Εἰς άπαιτητικῶς.

Πρέπει νά εἶμεθα άπαιτητικοί;

«Έσκέφθητε επί τέλους και δι' ημάς και μάς έρωτάτε τί είδους φανταζόμεθα τήν γυναίκα, τήν όποίαν ήθέλομεν νυμφευθῆ.

»Άρχομαι της έξομολογήσεως, άλλ' εἶμαι βέβαιος, ότι θά μέ εὐρητε ὀλίγον δύσκολον.

»Θά ήθελον νά έχῃ: »Μαύρην κόμην, τό χρώμα τού προσώπου λευκόν και άρραρόν, δύο ώραίους μαύρους ὀφθαλμούς, λεπτήν εἶνα, μικρόν στόμα μέ ρόδινα χείλη (βεβαίως οὐχι τεχνητά), τό ὄλον τού προσώπου ὠρειδές, μέ ὠραίαν κατατομήν.

»Ανάστημα ύψηλόν, νά είναι πολύ κομψή, νά έχῃ δύο θαλακτικούς μικρούς πόδας.

»Αἱ χεῖρες νά είναι μικραὶ μέ δακτύλους λεπτούς, λήγοντας εἰς άμυγδαλοειδεῖς ὄνυχας.

»Νά είναι εύχαρις, πνευματώδης, πολύ πεπαιδευμένη, μέ καρδίαν καλήν και μεγαλόφρονα.

»Υγιής, και άπό καλήν και πολύ έντιμον οικογένειαν.

»Πολύ δέν ενδιαφέρομαι δια τήν προικα, αλλά δέν θά εὐκοιούμην άν εἶχε.

»Μά μίαν λέξιν, νά είναι γοητευτική.

»Έγινώριζον, ότι θά μέ εὐρητε ὀλίγον άπαιτητικόν, αλλά τοιαῦται θά έπεθύμουν νά εἶσθε ὅλαι.

P. H.

Μεγάλο παιδάκι.

«Έγώ τήν γυναίκα μου τήν θέλω έννοείται άν άποφασίσω νά πανδρευθῶ, νά είναι ένα μεγάλο-μεγάλο παιδάκι.

»Νά μ' αγαπᾷ πολύ-πολύ. Νά είναι άφελής, νά μή της ενδιαφέρῃ τό τί κάμει ὁ κόσμος, άφοῦ δι' εκείνην κόσμος θά εἶμαι έγώ, καθὼς και δι' εκείνη. Τό ζήτημα της προικῆς δέν μέ σοσιτίζει. Τήν θέλω, άν ὄχι καλλονήν, τουλάχιστον συμπαθητικήν. Θέλω νά τήν έχω σύντροφον παντού και πάντοτε, και εἰς τās έμπορικῆς μου επιχειρήσεις, άν είναι δυνατόν· δι' αὐτό τήν προτιμῶ και ὀλίγον έγγράμματον. Ανάστημα και λοιπά άνάλογα μέ τά ιδιᾶ μου.

»Εἰς τήν ένδυμασίαν της τήν θέλω άπλήν και θά μ' άρέσῃ νά μοιάζῃ ένα έγοράκι.

»Νά της άρέσουν αἱ έξοχαί, εἰ περίκατοι, τά βουτά, τά δάση, νά αγαπᾷ τά αἶθη. Νά είναι ὀλίγον ρομαντική, άλλ' ὄχι ποιήτρια. Νά της άρέσουν τά θέατρα, αλλά νά προτιμᾷ ένα χιονοπόλεμο κ' εἶνα κυνηγητό μέ τόν άνδρούλη της άπό ένα χωρό. Έπειδή τήν θέλω άπλήν παιτού, στους τρόπους, στας συναναστροφές της, δέν τήν θέλω νά είναι άπό άριστοκοικιτικήν καταγωγήν, μαθημένη εἰς τόν ψευδοπολιτισμόν, στήν ύποκρισίαν και εἰς τά παρόμοια.

»Μ' ὅλα ταῦτα, θέλω νά είναι, συναισθανομένη τήν θέσιν της, ὀλίγον σοβαρά έκεί ποῦ πρέπει.

»Και τέλος νά είναι πρὸς ὅλους τόπος της καλοσύνης και νά αγαπᾷ τούς πτωχούς.

Τάνης.

Ανευ ὀρίων.

«Δέν είναι δυνατὸν νά τεθῶν ὄρια εἰς τόν ὀρισμόν της ιδανικῆς συζύγου.

»Ιδανική σύζυγος δι' ένα εἶστος είναι εκείνη, ητις κατορθώνει νά άνταποκρίνεται εἰς τά ιδανικά ενός εκάστου. Ὁ λαός άντελήφθη τό πράγμα και τό έξέφρασε δια τού γνωστοτάτου λογίου του:

«Άλλος τῆ μαυρομίματα κ' άλλος τήν τομπλομάτα».

Άλκίνοος.

Λεπτός, άρμονικός, γλυτός σκορπίζεται άπό τά μεγάλα παράθυρα τού κωδωνοστασίου και πνίγεται μεσά εἰς τόν έκκωφαντικόν θόρυβον τῶν τροχιοδρόμων και άμαξῶν της Μεγάλης Ὀδοῦ ὁ ήχος τού κώδωνος μάς έκκλησίας τού Μπέγιουλου.

Απερροσημένον τό πλήθος άπό τήν μεθυστικήν ήδονήν, ήν σκορπίζουσι περικαλλεῖς περιπατητριαί, οὐδόλωσ προσάχει εἰς τόν ήγον τούτον, ὄν, άλλως τε, θεωρεῖ ως άτήρησιν θερησκευτικοῦ τύπου και τοπικήν έκτέλεσιν άτιλής συνηθείας.

»Ὁ περρασμένα χρόνια, άφελή, άπλεϊά, πλήρη όμως άγνόητος και άληθούς εὐτυχίας!

— Ἀπόψε είναι ή τελευταία άποκρηά, λέγει κομψευομένη κυρία· θά φάμε και θά διασκεδάσωμε καλά.

Ντάν ντάν-ντάν, ντάν ντάν-ντάν, επαναλαμβάνει ρυθμικῶς ή καμπάνα, και τήν φωνήν της άκούει και άναγνωρίζει εκ της άνθροπωπλημμύρας τού δρόμου μόνος ὁ δυστυχῆς θεατής και ὁ άπληπισμένος άνθροπος.

Ντάν ντάν ντάν, άκούεται έν μέσῳ τού ζωηροῦ θορύβου ή ήραμος της καμπάνας φωνή, ή άφυπνίζουσα τās κοιμισμένας θερησκευτικῶς πεπειθήσεις άμαρτωλοῦ ψυχῆς, ή επαναφέρουσα εἰς τήν μνήμην τās ήθικῶς άρχάς άνανηφούσης καρδίας.

Έκουράσθη ή ψυχή άπό τά βίση της ὕλης, εκορέσθη ή καρδία άπό τά ήδυπαθή αισθήματα, απέκαμην ή συνείδησις άπό τās τύψεις τῶν άδικιῶν της. επίσπθθησαν τά πληγωμένα στήθη άπό τās πολλὰς θλίψεις των και ὁ άνθροπος άδύκατος νά προχωρήσῃ οὔτε εἰς τόν δρόμον της ζωῆς· Ζητεῖ δια τούτο δεξ ἄ και άριστερῶς ένα σταθμόν πρὸς άνάπαισιν, ένα τόπον, όπου ν' άποθέσῃ τά βαρέα και ὄχληρά του φορτία.

Τό σώμα ίσως ναί, ύποκύπτει εἰς τά άπεχθη βάρη, άλλ' ή ψυχή οὐδέποτε διατήρησε και θά διατηρῆ πάντοτε τό ήθικόν μεγαλεῖον της ύψηλῆς της καταγωγῆς. Η ψυχή ποιεῖ μετανοή, συνόρχεται και προσπεινίζει πρὸς ὁ' υπεράνθρωπον, πρὸς τόπον μέγαν. Απέκαμιν πλέον νά περιπατῆ μεσά εἰς τήν ερημον της ὕλης, τήν έστερημένην πάσης ήθικῆς λιμάδος, μεσά εἰς τήν Σαχάραν του έκφυλισμοῦ, της πολυτελείας, της φουλοήτης και άδικίας· άναζητεῖ δροσεράν ὕδριν και τήν ὄσιν ταύτην εύρίσκει έν τῇ θερησειᾳ.

Ντάν ντάν ντάν, άκούεται παρηγόριος ή φωνή της καμπάνας κατά τήν εσπέραν ταύτην. Ακούσωμεν τήν φωνήν αὐτήν και σπεύσωμεν εἰς τόν σταθμόν, ὄν ή θερησειά μάς παρουσιάζει σήμαρον διὰ της μετανοίας και συγχωρήσεως. Ανοιξομεν πάσας τās πτυχάς της καρδίας ημών πρὸς τόν Μέγαν Έπιθεωρητήν τού Παντός, ζητήσωμεν δέ παρ' αὐτοῦ τήν θεραπειάν της πληγῆς και τού πόνου ημών. Αὐτός είναι ὁ μόνος άρμόδιος νά έξελάξῃ τά βάρη της ψυχῆς μας και νά ἄρῃ άπ' ημών ταῦτα. Η Μετανοία θά εκφορεθῇ άπό ημάς τά βάρη και τās θλίψεις, ή δέ Συγχωρήσις μετὰ της Παρηγορίας θά ύπογράψωσι δι' ημάς εἰς βαβήριον έλευθεροκοινωνίας δια τόν τόπον της άληθῶς εὐτυχούς ζωῆς και τού ήτύχου βίου.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

Η ΜΟΥΣΑ ΜΟΥ

Κάποιο μικρό λογάκι σου μ' εἶχε πεισιμῶσει τόσο, ποῦ δάκρυσα χωρίς κ' έγώ ὁ ίδιος νά τό νοιώσω.

Και σὺ, σάν εἶδες τό κακό, ποῦ ὁ λόγος σου εἶχε κάνει, ένα φιλάκι μου έδωκες—του πόνου μου βοτάνι—

και μ' έπλημμύρισ' ή χαρά. Κ' έγέλασες και εἶπες:

— Ἄν ήξερα πῶς εἶσι δά, θά σοῦ προνοῦν ή λύπες, κάθε φορά, ποῦ σ' έβλεπα χλωμό, θά σ' έφιλοῦσα.

Ἄχ! άπό τότε πῆρα γὰ τῇ λύπῃ πειά για μουσα κ' έδιωξα κάθε μου χαρά, κ' εἰλώματα, καλή μου, για νάχω τήν άγάπη σου, για νάχω τό φιλί μου.

ΣΥΒΙΟΣ

20

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 254

Ἡ νεαρά κυρία Καλουμένη περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὴν εὐγενῆ αὐτῆς καταγωγὴν καὶ δι' αὐτὸ ἠσθάνετο πολλὴν θλίψιν καὶ αἰδῶ διὰ τὴν πτωχείαν της. Αὕτη δὲν ἤθελεν, ὅπως ὑποπτεύη τις τὴν ὕλικήν της κατάπτωσιν, ἢ ὁποία συνεπέφερε καὶ τὸν κοινωνικὸν περιορισμόν. Ἡ κυρία αὕτη ἐγνώριζε νὰ κρύπτῃ ὑπὸ τὰ μεταξωτὰ χειρόκτια δάκτυλα καταπεπονημένα ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ τὸ ράψιμον.

Κάποτε κάποια «καλὴ φίλη», προσποιουμένη, ὅτι ἐλησμόνησε τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς τῆς κυρίας Καλουμένης, ἔμβαιεν εἰς τὸ σπῖτι της, διὰ νὰ τὴν συλλάβῃ διορθόνουσαν τὰ ἀσπρόρουχά της μέσα εἰς δωμάτιον ἀνευ θερμάνσεως.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀπαιτητικὴν ταύτην ζωὴν τῆς πρωτευούσης, πόσον ὠραία ἦτο ἡ ζωὴ τῆς ἐσοχῆς εἰς τὰ κτήματα τῆς γηραιᾶς κυρίας Καλουμένης! Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν ἐδίδοντο ἐκεῖ ἡμερίδες, ἀλλ' ὑπῆρχον τόσα ἄλλα οἰκιακὰ θέλητρα! Ἡ μαγειρικὴ ἦτο ἐκλεκτὴ, τὰ τρόφιμα νωπὰ καὶ ἀφθονα· εἰς τὸ σπῖτι ἐκείνο ὑπῆρχον δωμάτια εὐρύχωρα, ἠλιόλουστα καὶ εὐάερα, καὶ γύρω εἰς τοὺς κήπους τὸ θέρος ἀφθονία εὐχύμων ὀπωρῶν. Ἐπὶ πλέον δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀγωνία ἐκείνη διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου.

— Πῶς θὰ πληρώσωμεν τὸ ἐνοικίον τοῦ ἐρχομένου μηνός;

Αὕτη ἦτο ἡ φράσις, τὴν ὁποίαν συχνὰ ἐπανελάμβανεν ἡ μήτηρ τῆς Μαρίκας.

᾿Ω! ὁποῖον θέλητρον καὶ γοητεία περιέβαλε τὸν κληρονόμον τοῦ Μπρουσκάλ, τὸν ἰδιοκτῆτην αὐτὸν τόσων ἐπαύσεων, τὸν πλούσιον αὐτὸν νέον!

Καὶ ἂν ὑποθεθῆ, ὅτι τὰ ἀρώματα, ποῦ ἐχρησιμοποιοῖ, ἦσαν καλῆς ἢ κακῆς εὐωδίας καὶ καλαισθησίας, τὸ ἐξησφαλισμένον, τὸ πλούσιον μέλλον του, τὸν ἐσκίαζε τὰ ἐλατιώματά του ταῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν καὶ ὀλίγα.

Ἄν ἐνυμφεῦτο ἡ Μαρίκα τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Μπρουσκάλ, θὰ ἐγίνετο πλουσιωτέρα καὶ τῆς μάμμης της, θὰ ἔζη ἀνέτως, πολὺ ἀνέτως μάλιστα, καὶ ἴσως-ἴσως θὰ μετέβαινε πρὸς ἐγκαταστάσιν ἐπὶ μῆνάς τινος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐνοικιάζουσα ἐν κομψὸν διαμέρισμα εἰς κεντρικὴν τινα λεωφόρον.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, λόγους πολὺ πρακτικούς, ὁ Κυπριανὸς ἐφαίνετο, ὅτι διήνοιγε διὰ τῆς χειρὸς του τὸν παράδεισον εἰς τὴν Μαρίκαν.

Ἐν τούτοις τὸ φθινόπωρον εὐρίσκετο περὶ τὰ τέλη του, ὁ τρυγητὸς πανταχοῦ εἶχε τελειώσει καὶ οἱ χωρικοὶ ἐπερίμενον τὰ κρασιά των νὰ γίνου. Τὸ δειλινὸν ἠκούοντο τὰ φαιδρὰ ἤσματα των.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ Κυπριανὸς ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ. Εἶχε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θητείαν του.

Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ μήτηρ της προὔτιθεντο νὰ μείνουν ἐκεῖ μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Ὁ Κυπριανὸς ἠσθάνετο θλίψιν διὰ τὴν ἀναχώρησιν ταύτην. Ἠγάπα περιπαθῶς τὴν ὠραίαν ξανθὴν, τῆς ὁποίας ἡ εὐμορφία ἔκαμνε ν' ἀφίνου τὴν ἐργασίαν των οἱ χωρικοὶ εἰς τὸ πέρασμά της. Τὴν ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν καρδιά του καὶ μ' ὅλας τὰς προσπαθείας του, ὅπως ἐπιτύχῃ τέλος ὅ,τι ἐπόθει. Ὁ νέος ἔπαυσε πλέον νὰ γελᾷ τόσον ἀφειδῶς καὶ νὰ ὀμιλῇ μὲ ἀπεριόριστον διάχυσιν. Μία ἀόριστος θλίψις τὸν συνεῖχεν.

Ἄλλ' ἡ θλίψις αὕτη ἔκαμνε μᾶλλον γοητευτικὸν τὸν νέον. Ὁ Κυπριανὸς, ὀμιλῶν ὀλιγώτερον, γελῶν ὀλιγώτερον, ἦτο πολὺ περισσότερον συμπαθητικὸς διὰ τὴν Μαρίκαν, καὶ μάλιστα ἀνεκάλει διὰ τὴν νέαν καλλίτερον τὰς προσφιλεῖς της ἀναμνήσεις, τὰς ἀναμνήσεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τριετίας καὶ ἀπὸ τὸ ἑαρινὸν ἐκείνο δεῖλι μὲ τὸ γλυκὺ φίλημα.

Τώρα ὁ Κυπριανὸς ἦτο ὄνειροπόλος μᾶλλον· μὲ τὰ βλέμματά του τὰ μελαγχολικὰ καὶ διστακτικὰ, πόσον ἐφαίνετο συγκεκινημένος! Ἡ νεᾶνις ἀνεγνώριζε καλλίτερον ἐν αὐτῷ τὸν μικρὸν χορτοκόπον τῆς ἄλλοτε, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ ἄλλο τι, παρὰ:

— Μάλιστα, δεσποινίς, ... ὄχι, δεσποινίς...

καὶ ἡ καρδιά της ἐστρέφετο τώρα πρὸς αὐτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ Μπρουσκάλ διαφώνησεν ἐν ἀποχαιρετιστήριον πρόγευμα. Ἡ Μαρίκα προσήλθεν εἰς αὐτὸ μὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν μάμμην της. Ἄλλὰ δὲν εἶχον διάθεσιν. Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠθέλησε νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ συμπάγῃ μὲ τοὺς λοιπούς. Συνήθως, ἄλλως τε, ἔκαμνε τοῦτο ὁσάκις εἶχε προσκεκλημένους. Καθὼς ὄλαι αἱ χωρικαί, καὶ αὕτη, ἂν καὶ σύζυγος πλουσίου, δὲν ἐγνώριζε τὴν τιμητικὴν συνήθειαν τοῦ νὰ προεδρεύῃ ὡς οἰκοδέσποινα τῆς τραπέζης. Ὁ γέρον Μπρουσκάλ ἀνελάμβανε τὸ καθήκον αὐτό.

Οὐχ ἦττον ὁ Κυπριανὸς, κατὰ τὴν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διαμονὴν του, εἶχεν ἰδεῖ ἄλλας κοινωνικὰς συνήθειας, ὥστε ἐντρέπετο νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα του μένουσαν εἰς τὴν κουζίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος. Ἐφοβεῖτο μήπως αἱ κυρία Καλουμένη τὴν ἐκλάβωσιν ὡς πρῶην ὑπηρετίαν καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐξελιπάρησεν, ὅπως συμπάγῃ μαζί των.

Ἐν τούτοις ἡ Αἰκατερίνη δὲν εἶχε πλέον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βερτράνδου. Ἐμενεν ἐπὶ πολὺ σιωπηλὴ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοῦ μετέβαινε, παρὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐν μόνον γεγονὸς τὴν ἐνδιέφερον: ἡ ἀφίξις τοῦ γραμματοκομιστοῦ. Ὅταν τὸν διέκρινεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δειροφυττοῦ δρόμου, αὕτη ἔσπευδε πρὸς συνάντησίν του, διὰ νὰ μάθῃ πρῶτῃ ἐξ ὅλων ἂν ὑπῆρχε γράμμα ἀπὸ τὸν Βερτράνδον της.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε ληφθῆ ἐν. Τί λοιπὸν τὴν ἐνδιέφερον οἱ προσκεκλημένοι, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγον εἰς τὴν αἴθουσαν; τί τὴν ἐνδιέφερον αἱ πρωτευουσιᾶναι αὐταὶ κυρία, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν μίαν ὑπόπτειεν ὡς αἰτίαν τῆς δυστυχίας τοῦ Βερτράνδου της;

Ἡ μητρικὴ της καρδιά τῆς ἀπεκάλυπτε πολλὰ πράγματα. Τρελλὸς ὁ Βερτράνδος της; ᾿Ω! ὄχι! Ἐρωτευμένος μάλιστα, ζηλότυπος, μανιώδης, ἰδοὺ τί ἐφαντάζετο καὶ ἐπίστευεν ἡ μήτηρ, παρ' ὅλας τὰς ἀρνήσεις τοῦ υἱοῦ. Ἄλλως τε, ἂν ἦτο τρελλός, θὰ εἴμποροῦσε νὰ γράψῃ τόσον διαυγῆ καὶ ὠραῖα γράμματα;

Ἡ Αἰκατερίνη κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον, διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὸ καλὸ ἐκεῖνο γράμμα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐκόμιζε τὰς σκέψεις τοῦ ἀγαπητοῦ της παιδιοῦ. Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μπρουσκάλ καὶ ὁ Κυπριανὸς ἐγνώριζον καλῶς διατί δὲν ἐφαίνετο. Εἶχον ἀναγνωρίσει τὴν φωνὴν τοῦ γραμματοκομιστοῦ καὶ αὐτῶν δὲ ἀκόμη ἡ σκέψις ἐστράφη πρὸς τὸν Βερτράνδον, ἐνῶ ἔτρωγον τὸν παραγεμιστὸν κοῦρκο.

— Ἔτσι λοιπὸν, κυρία μου, ἔλεγεν ὁ Μπρουσκάλ κάθε δύο ἢ τρία λεπτά, διὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν.

Καίτοι οἱ «καλοὶ τρόποι» ἀπήτουν νὰ μείνουν οἱ προσκεκλημένοι τρεῖς ὥρας εἰς τὴν τράπεζαν, οὗτοι ἐσηκώθησαν ταχύτερον καὶ μετέβησαν νὰ κάμουν ἕνα γύρον. Ἡ ἡμέρα ἦτο σκυθρωπὴ. Μεγάλα σύννεφα διέσχίζον τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάλυπτον τὸν ἥλιον.

Περιεπάτησαν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Μπρουσκάλ προετίμα τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μέγα μέρος τῶν κτημάτων του ἦτο γύρω εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο τὰ σπῖτια, οἱ ἀγροί, αἱ ἐπαύσεις του, τὰς ὁποίας καὶ ἠρέσκετο νὰ δακτυλοδεικτῇ.

Παρομοίαν ἐπίδειξιν τῶν κτημάτων του ἐπεθύμει νὰ κάμῃ καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον συμπεριεπάτει μὲ τὴν μητέρα τῆς Μαρίκας.

Ὁ Κυπριανὸς καὶ ἡ Μαρίκα ἐπροχώρουν μαζί εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε ἢ εἴκοσι βημάτων, χωρὶς ὅμως νὰ λέγουν καὶ μεγάλα πράγματα. Ὁ νέος ἦτο ἐκνευρισμένος, ἐκείνη δὲ πολὺ ἀφηρημένη τὴν ὄραν ἐκείνην καὶ ἀπερροφημένη ἀπὸ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως.

Ἐξαφνα ἡ κόρη ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— ᾿Ω! παρατηρήσατε! εἶπε, δεικνύουσα κατὰ πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἶναι τὰ χελιδόνια, ποῦ φεύγουν, παρετήρησεν ὁ Κυπριανός. Τὰ μαῦρα σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ Μαρίκα ἐδείκνυεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἦσαν ὄντως χελιδόνες.

— Δὲν εἶναι ὠραῖον τὸ θέαμα; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανός, κύπτων πρὸς τὴν Μαρίκαν.

— ᾿Ω! βέβαια, ἀπήντησε. Θὰ ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ πολὺ τὴν ἀναχώρησιν αὐτὴν τῶν χελιδόνων.

Ὁ Κυπριανὸς τότε προσέθεσε μελαγχολικῶς:

— Δὲν φεύγουν ὅμως μόνον αἱ χελιδόνες; θὰ κάμετε δὲ καλὰ νὰ ἐνθυμῆσθε καὶ τοὺς ἄλλους, ποῦ φεύγουν.

— Ποιοὺς ἄλλους;

— Ἐκείνους, ποῦ ἀναχωροῦν αὔριον χάριν τοῦ καθήκοντός των.

— ᾿Ω! δὲν θὰ τοὺς λησμονήσω!

— Νὰ εἶμαι βέβαιος;

— Ἀμφιβάλλετε λοιπὸν, κύριε Κυπριανέ;

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

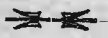
ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

‘Η άρχή του πατινάξ.

Τὸ πατινάξ, καθὼς πολλὰ πράγματα, δὲν εἶναι τόσον νέον, ὅσον τοῦλάχιστον θεωρεῖται. Χρο- νικόν τι ἀναφέρει, ὅτι ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος οἱ νέοι ἐκ τῶν κατοίκων βεβαίως τινὰς μεγαλου- πόλεως ἤρθεσκοντο νὰ ὀλισθαίνουσι ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ τὰ πετοῦν ἐπ’ αὐτοῦ, καθὼς τὰ πουλιὰ εἰς τὸν ἄερα. Ἀλλ’ ἡ ἀρχὴ τοῦ πατινάξ εἶναι πολὺ ἀρ- χαιοτέρα. Παλαιστάτη σκανδιναυικὴ τις παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι ὁ Φρίτ, μὴ ἀρκούμενος νὰ ὀλισθαί- νη ἐπὶ τὸν ἕλκον καθρέπτην τῶν παγω- μένων ὑδάτων, ἐχάρασε, παίζων πατινάξ ἐπ’ αὐ- τῶν, τὸ ὄνομα τῆς λατρευτῆς του. Ἐπὶ πλέον αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν πέδιλα πατινάξ ἡλικίας τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, κατασκευασμένα ἀπὸ κόκ- καλο.

Ὅστε αἱ νεαραὶ μας πατινέξ ἄς μὴ νομίζουσι, ὅτι τὸ εὐνοούμενόν των παιγιῖδι εἶναι πολὺ νέον.

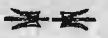

Δαντελλωτὰ δένδρα.

Ἐπάρχουσι δένδρα δαντελλωτὰ, καίτοι δὲ καθί- στανται σπάτια, ἐν τούτοις εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τινὰς χώρας τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἐλάβον τὸ ὄνομά των ἀπὸ ἐν λεπτὸν δίκτυον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑπὸ τὸν φλοιὸν των, παρό- μοιον πρὸς ὠραιότητα δαντέλλαν. Ἀπὸ πολλὰς γενεὰς αἱ γυναῖκες τῶν φυλῶν, αἵνες κατὰ τὸν εἶ- ος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰς δαντέλλας αὐτὰς ἐχρησι- μοποιοῦν ὡς κόσμημά των. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μα- νία τοῦ καλλωπιεῖν τῶν γυναικῶν ἐκείνων ἔκαμε τόσας σχισμὰς εἰς τὰ δένδρα, ὥστε τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν κατεστράφησαν.

Αἱ γυναῖκες τέλος πάντων ὅλων τῶν μερῶν εἶναι πάντοτε γυναῖκες.

Διατί τὸν ἀφήκε;

Κάποιος γέρον ἀκλήρης ἀποθνήσκει. Τὸ πρᾶγ- μα δὲν θὰ εἶχε σημασίαν, ἀν ὁ γέρον δὲν ἦτο κάτοχος μεγάλης περιουσίας, τὴν ὁποῖαν ἐπωφθαλ- μίων οἱ ἀνεψιοὶ του.

Εἰς ἐξ αὐτῶν παρουσιάζεται δύο ἡμέρας μετὰ τὴν κηδείαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου τοῦ μακαρίτου. Ἐθεώρησε καθήκον πρῶτον νὰ φέρῃ τὸν λόγον διὰ τὸν ἀποθανόντα καὶ τὰ χύση πρὸ τοῦ δικηγόρου μερικὰ ἀνεψιακὰ δάκρυα.

— Ἀ! τὸν καυμένο τὸν θεῖόν μου! δὲν θὰ τὸν ἰδῶ πειά...

Καὶ τὸ μανδύλι τοῦ ἀνεψιοῦ ἐδέχετο τὰ κατὰ παραγγελίαν δάκρυα ἐκεῖνα.

Αἴφνης, ὅταν ἐτελείωσεν εἰς λυγμῆν, ὁ δικηγόρος λέγει:

— Εὐρύστε, κύριε, ὅτι ὁ μακαρίτης δὲν σὰς κληροδοτεῖ τίποτε;

Τότε ὁ ἀνεψιὸς ἀλλάζει τόνον:

— Πῶς; λέγει, δὲν κληρονομῶ, εἶπατε; ... Καὶ τότε τί μ’ ἀφήκατε νὰ κλαίω ἐδῶ μισὴ ὥρα σὺν ἡλίθιοις;

Τὰ καλλίτερα κρασιὰ,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φαρμακευτικῆ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὅλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν προ- πληρώνεται.

Γαλατῇ, Μουχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΝΕΑ ὁμογενῆς, γνωρίζουσα, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνι- κῆς, τὴν Γαλλικὴν, Διπλογραφίαν καὶ Δα- κτυλογραφίαν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι γραφεῖῳ ἢ ἐμπορικῷ καταστήματι. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῶν.

Τὴν ρώτησα: — Πόσον καιρὸ πρέπει νὰ σ’ ἀγαπήσω ἐλευθερά, γιὰ νὰ μπορῶ φιλεῖν νὰ σοῦ ζητήσω;

— Πόσον καιρὸ; Καὶ μὲ ρώτᾳς; Ὅσῳ ποῦ νὰ γνωστῆς.

— Τί λές! — Μὰ βέβαια, ἀφοῦ ζητᾳς ὅ,τι μπορεῖς νὰ κλέψῃς!

— Νὰ κλέψω; — Ναί! — Μὰ τότε χθὲς γιὰτί νὰ μ’ ἐμποδίσῃς;

— Ἐχθές; ... γιὰτί; ... Καυμένο, πάντα θές κάτι πειὰ ν’ ἀπαντήσῃς; ...

— Πῶς μ’ ἐμποδίσῃς ἐχθές; Λοιπόν; — Λοιπόν... Ὅψ, μὲ σκοτίζεις; μὲ τῆς ἐρώτησές σου αὐτὲς ξέρεις πῶς μὲ ζαλιζεις;

Μ’ ἀρπαξε μ’ ἕνα πήδημα, μ’ ἐφίλησε, καὶ δρόμο... κ’ ἐγὼ ποῦ γιὰ τὸ φιλῆμα τῆς ἐξητοῦσα νόμο!...

Κ. Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Παραμύθι.

— Ἦταν μιὰ φορὰ, παιδί μου, μιὰ γυναῖκα, ποῦ δὲν ἐγκρίνιαζε ποτὲ μὲ τὸν ἄνδρα της...

Σκέψις.

— Ἄνθρωπος, ποῦ δὲν χάνει τὴν ὑπομονή του, φαίνεται, ὅτι εἶχε ποτὲ τοῦ τέτοιο πρᾶγμα.

Εἰς μεσιτικὸν γραφεῖον γάμου.

Ὁ ὑποψήφιος γαμβρός. — Εἰμπορῶ νὰ ἶδω τὴν φωτογραφίαν τῆς δεσποινίδος, ποῦ ἔχει προῖκα πέντε χιλιάδες λίρες;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου. — Δὲν συνειθίζο- μεν νὰ λαμβάνωμεν τὰς φωτογραφίας τῶν κορι- τσιῶν, ποῦ ἔχουν προῖκα παραπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες, διότι κανεὶς δὲν μᾶς ζητεῖ τὴν φωτο- γραφίαν των.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατῇ, ὁδῷ Γιοργανιζιλάρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σαφροναίου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαν- τίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ’ ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιεγλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀριθμ. 11. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπί- στωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Ἑλλην. Φιλολογικὸς Σύλλογος. — Ἀύριον, Κυρια- κήν, ὥραν 10 1/2 π. μ., γενήσεται συνεδρία τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος, καθ’ ἣν ὁ καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Ἀσπριώτης θὰ κάμῃ ἀνακοίνωσιν: «περὶ τριῶν Ὀμηρικῶν λέξεων, ἔχουσῶν κοινὸν τὸ β’ συνθετικόν».

Μνημόσυνον. — Τὸ παρελθόν Σάββατον ἐτελέ- σθη ἐν τῷ ἐν Σιολῇ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώ- σεως ὑπὸ τῶν οἰκείων του διετὲς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προφῶρος τερματίσσαν- τος τὸν βίον ἀειμνήστου Μιχαὴλ Ν. Γούκα. Αἰω- νία του ἡ μνήμη. — * *

Καλλιτεχνικὰ μαθήματα. — Ἡ δεσποινὴς Ἑλένη Ἡλιάδου, σπουδάσασα τὴν ζωγραφικὴν ἐν Μο- νάχῳ εἰς τὰς αὐτόθι ὀνομαστάς καλλιτεχνικὰς σχολάς, ἐξακολουθεῖ διδουσα μαθήματα ζωγραφι- κῆς εἰς εὐρὺν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τόσον εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς σπουδαστήριον (ἐν τῷ Συλλόγῳ «Ἐρμῆ» τοῦ Μπέγιεγλου), ὅσον καὶ ἐν τῇ κατοικίᾳ της (ἐν Καδήκιοι, ὁδῷ Μου- χουρδάρ, 81). Ἡ πλήρης ζήλου καὶ ταλάντου ὁμο- γενῆς καλλιτέχνις ἐπέτυχεν, ὅπως ἐντὸς ὀλίγιστου χρονικοῦ διαστήματος παρουσιάσῃ σημαντικὰς προόδους διὰ τῶν μαθητευομένων αὐτῆς καὶ νὰ δημουργήσῃ ἐν ἀληθινὸν καλλιτεχνικὸν φυτώριον ἐν τῇ πόλει μας. Συνιστῶμεν τὸ ἔργον της πρὸς ὅλους τοὺς φιλοτέχνους ἀναγνώστας μας, προτρέ- ποντες αὐτούς, ὅπως ἐπιωφεληθῶσι τῆς παρουσια- ζομένης εὐκαιρίας. Ἡ ἐν λόγῳ καλλιτέχνις ἀνα- λαμβάνει καὶ προσωπογραφίας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΛΕΒΑΝΤΗΣ
ΘΗΡΕΣΙΑ Φ. ΠΙΝΙΑΤΕΛ
Ἐνυμφεύθησαν
ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1916.

Κινηματογράφοι. — Ἀμφιδίατρον. Πλουσιώτα- τον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ται- νίαι ἐκλεκταὶ καὶ ἐπίκαιροι, δράματα μεγίστου ἐν- διαφέροντος καὶ κομψοῦ εὐφυέσταται. Ἡ διεύθυν- σις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνην συρροῦσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωνίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ δια- φόρων ὀργάνων, τελείως κατηχησμένην, ἥτις παί- ζει ἐκλεκτὰ τεμάρια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματο- γράφον τοῦ Ἀμφιδίατρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του. Οἱ ἀναγνώσται μας ἔχουν ἐκπω- σιν 50 % ἀν παρουσιάσῃ τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρόφην Ἰλπεδορόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι. Ἀερισμός, φωτισμός ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχνα- στον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσόδος μόνον μὲ 70 παρ.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ «Βαμιετὲ» συγ- κεντρώνει καθ’ ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ πρόγραμ- μα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώσται μας ἔχουν ἐκπωσιν 50 % ἀν παρουσιάσῃ τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Σινε Παλάς. Καθ’ ἐκάστην ἡμερῖδες ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. ὥρας. Αἰθουσα κομψὴ καὶ πολυτελής, πρό- γραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολε- μικά γεγονότα, δράματα, κομψοῦ.

Χειμερινὸν θέατρον Καδή-κιοῦ. Σινεμὰ Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρό- γραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θανατώσαι ταινίαι του συγκεντρώνουν καθ’ ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμὰ Ὀριαντάλ».

Προόδου (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυρια- κὴν ἐν ἡμερῖδι καὶ ἑσπερῖδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτρο- φώτιστον καὶ καλῶς ἀερισμένην αἰθουσαν. Πρό- γραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρῶτης τάξεως κυλικεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδι- κὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμ- ματα ἐκλεκτὴ μαιδολινάτα.

Πόθος.

— Τί καλά θά ήτον, αν ήμουν τετράποδον! θά ειμπορούσα τουλάχιστον νά έπατινάριζα άσφαλώς.

Τρόπος.

— Τί ήκουσα; παίρνεις γυναίκα μίαν, που είναι γνωστή εις όλους δια την άτιμίαν της; — Τί νά κάμω; έχασα χίλιες λίρες στα χαρτιά και νυμφεύομαι αυτήν για νά σώσω την τιμήν μου.

Αντίθεσις.

— Βλέπεις αυτήν; είναι μία χαμένη γυναίκα. — Την όποιαν, ίσια-ίσια γι' αυτό, μπορεί νά την εύρη κανείς παντού.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ ΤΙΠΟΤΕ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

“Ωστε λοιπόν είσθε εύχαριστήμενος; Άλήθεια; Άλλά ποίαι είναι, παρακαλώ, αί διασκεδάσεις της ζωής; Έγώ τουλάχιστον δεν εύρίσκω καμμίαν.

Πολλοί λέγουν:

— Τό φαγι είναι μία άπόλαυσις.

Τό έδοκίμασα. Και έγώ τρώγω, έλλά τρώγω, διότι έπί τέλους πρέπει νά φάγω κάτι, άλλα τά όμολογήσω, ότι τό φαγι είναι άπόλαυσις, δεν θά τό κάμω πετέ.

Και διατί, παρακαλώ;

Έρβαίτω εις τό ρεστοράν' πρώτ' απ' όλα σου κτυπή στή μύτη μιá μυρωδιά άνάμικτος από τηγα-νισμένο λάδι, από τσιγαρισμένο βούτυρο και από καμμένη ζάχαρι. Πούφ!

Προχωρώ γύρω μου στα μικρά τραπεζάκια του ρεστοράν όλοι τρώγουν. Τί άποτρόπαιον θέσμη! Μά τά στόματα μπουκωμένα, με τά μάτια γευρωμένα, άπληστα, που νομίζεις, ότι αυτά γευθούν νά καταπιούν τον άστακόν πριν τον μασήσουν τά δόντια. Άλλά νά ήτο μόνον αυτό; έχομεν και συναυ-λίας, συναυλίας από τά χείλη και την γλώσσαν όλων, που τρώγουν, τά κτυπούν και κάνουν θόρυ-βον, που ο' άκνευρίζει. Μά είναι τέλος άνάγκη για νά φάγη κανείς την σοσπά του, νά την ρουφά, και δια ν' άπολαύση την μπριζόλα, νά κτυπά τά χείλη του;

—

Δεν μ' άρέσει νά βλέπω τους άλλους, που τρώ-γουν, γι' αυτό παίρνω ένα περιοδικόν και τό άνοίγω μπρός στα μάτια μου, για νά μή βλέπω, όχι νά διαβάσω βέβαια.

Δεν μ' άρέσει τό διάβασμα. Τί έχει κανείς νά μάθη απ' αυτό; ότι ο κύριος Άντωνάκης απέθανε και ότι ο κύριος Δημητράκης έπανδρεύθη. Και τί με μέλει, σε παρακαλώ, όλη αυτή ή φασαρία;

—

Βάζω τό περιοδικόν μου στην τσέπη και φεύγω από τό ρεστοράν' πηγαίνω νά ήσυχάσω εις ένα καφενεϊον. Άλλ' εκεί παθαίνω χειρότερα. Φαντά-σου μιá άτμόσφαιρα γεμάτη από καπνό και μυρω-διές όλων των πειοτήτων. Φωνές, κακό, πατιρτί.

Advertisement for 'Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ' (All Deltaion) featuring the text 'παρέχον έκπτώσιν 50 0/0 εις όλας τās παραστάσεις και τās θέσεις του ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ'.

και γιατί όλ' αυτά; διότι έπρεπε νά πιάση με τό ρήγα και νά ριξη έξω τό λιμό, ή διότι τό γκαρ-σόνι έχαμε τον καφέ του «βαρύ γλυκό», έίψ έπρεπε νά τον κάμω «μέτριο έλαφρό».

Δεν μ' άρέσει λοιπόν και τό καφενεϊο και φεύγω.

—

Θά κάμω ένα περιπάτο. Πού; όπου τον κάμνει όλος ο κόσμος. Ο κόσμος εύχαριστείται; δεν ξεύρω' έγώ δεν εύχαριστούμαι καθ' όλου. Και γιατί, σάς παρακαλώ, βλέπω τόσα πρόσωπα, όλα τά ίδια, που βγήκαν στο δρόμο ό,τι νά περπατή-σουν, άλλα για νά δείξη ο ένας στον άλλον την καινούρια του φορεσιά ή τον νέον του λαιμοδέτη;

Και τί με μέλει, σάς παρακαλώ, αν ο κύριος Α. φερή γκριζα ρούχα και ο κύριος Β. παπούτσια της τελευταίας μόδας;

—

Μά θά μου ειλήτε:

— Υπάρχουν και γυναίκες.

Και τί, μήπως σάς άρέσουν ή γυναίκες; Α! έγώ δεν εύχαριστούμαι διόλου απ' αυτές. Είναι περίερ-γα όντια. Τη; βλέπεις από μακριά, σου έρχον-ται μ' ένα πασο, με μιá υπερψία, που λέγεις με τό νού σου:

— Αυτή κάτι είναι.

Με τον

ΠΕΛΕΚΥΝ

το ιστορικόν αυτό έργον της εποχής της βασιλείας της Μαρίας Στούαρτ, τό όποτον θά εξακολουθήση προβαλλόμενον εν τῷ Κινηματογράφῳ 'Αμφιθεάτρον μέχρι της Κυριακής, δίδεται εν ταύτῳ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

δράμα μεστών ποιητικής γοητείας, προκαλούν τον ενθουσιασμόν όλων. Τό έργον τοῦτο είναι γλυκό προσίμιον ενές άλλου δρέματος:

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ,

όπερ εμφανίζεται εις τό πρόγραμμα της Δευτέρας και εις τό όποτον μετέχει πλήρης φωτός, χάριτος και θελητήρον ή όνομαστή καλλιτέχνις Έσπερία. Η ήθοποιός αυτή έδημιούργησεν αυτή τον ρόλον της πρωταγωνιστριας εις τό ΚΑΡΤΕΡΙ, εν ᾧ και δια-πρέπει. Όλοι ας σπεύσουν νά θαυμάσουν και νά χειροκροτήσουν τό έργον τοῦτο, τό όποτον θά αφήση εποχήν δια την πόλιν μας. Τό 'Αμφιθεάτρον είναι κέντρον του άριστοκρατικού κόσμου, ο όποτες άπ-λαμβάνει και την θαυμασίαν όρχήστραν του κινημα-τογράφου.

Άλλά πλησιάζει και τότε καταλαβίνεις την άπάτην σου. Και εκείνη, που σε έγοήτευσε, και αυτή είναι γυναίκα, καθως όλες ή άλλες. Είναι καλή για την πρώτη ήμέρα, για τον πρώτο μήνα έπέρασεν όμως κι' αυτή; τότε καταλαβίνεις την γκάφα, που έχαμες νά πανδρευθής.

—

Μακριά λοιπόν απ' της γυναίκες και τον γάμον' ο γάμος μοιάζει με τυχερό παιγνίδι. Άλλά μήπως σάς άρέσουν τά τυχερά παιγνίδια;

— Ω! φρίκη! Έχουν ένα πείσμα διαβολομένο.

Πηγαίνεις στο Μόντε Κάρλο και λές με τό νού σου:

— Θά γυρίσω πλούσιος' θά παίξω και θά κερ-δήσω.

Πηγαίνεις, παίζεις, χάνεις και γυρίζεις άπέντα-ρος. Και ξεύρετε γιατί; Διότι, όταν έχετε βάλει κάτι, τότε δεν σάς έρχεται χαρτί και σάς έρχεται χαρτί, όταν δεν έχετε πειά τίποτε.

—

Φεύγω λοιπόν και πάγω στο κυνήγι. Άλλη βλα κσία αυτή. Μία φορά έπήγα, έγύρισα κάμπους και βουνα μ' ένα τουφέκι και με τό σκυλί μου. Δεν ήύρα ούτε πουλί πετάμενο. Όταν γύρισα, μου φάνηκε πως διέκρινα ένα λαγό σημαδεύω, κτυπώ, τον σκοτόνω. Άλλά δεν ήτον λαγός' ήτο ο κακό-μειρος ο σκύλος μου.

—

Άλλά μήπως τό ψάρεμα είναι καμμιά τέχνη; Δεν την καταλαβαίνω και νά με συγχωρήτε Φαν-τάσου νά είσαι μιá-δυο ώρες καρφωμένος στη θέσι σου μ' ένα δίχτυ στο χέρι και νά περιμένης ύβριζοντας νά έλθη κανένα ψάρι και εκείνο νά σου τρώγη τό δόλωμα και νά φεύγη!

—

Κυρίαί και κύριοι, τά τυχερά παιγνίδια, τά άλογα, τό κυνήγι, τό ψάρεμα, ή γυναίκες, όλ' αυτά είναι καλά για μία και μόνη φορά' όταν έλθουν δια δευτέραν, σε αηδιάζουν. Αυτό μοιάζει όσον νά ήθελα νά ξαναρχίσω νά σάς πώ τά ίδια πράγματα από την αρχή. Τότε θά μου πήτε:

— Πήγαίνε απ' έδω, γκρεμίσου.

Σάς άνοού και τό κάμω άμέσως.

(Μετάφρασις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

Advertisement for 'Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ' (All Deltaion) featuring the text 'παρέχον έκπτώσιν 50 0/0 εις όλας τās παραστάσεις και τās θέσεις του ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ' (Θέατρον Βαριστέ).

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρών ως τά μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, αδυνάτους και άναεμικούς. Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασή, αριθμ. 52